XVII. évfolyam 51. szám. Ára: 1 forint 1961. december 21

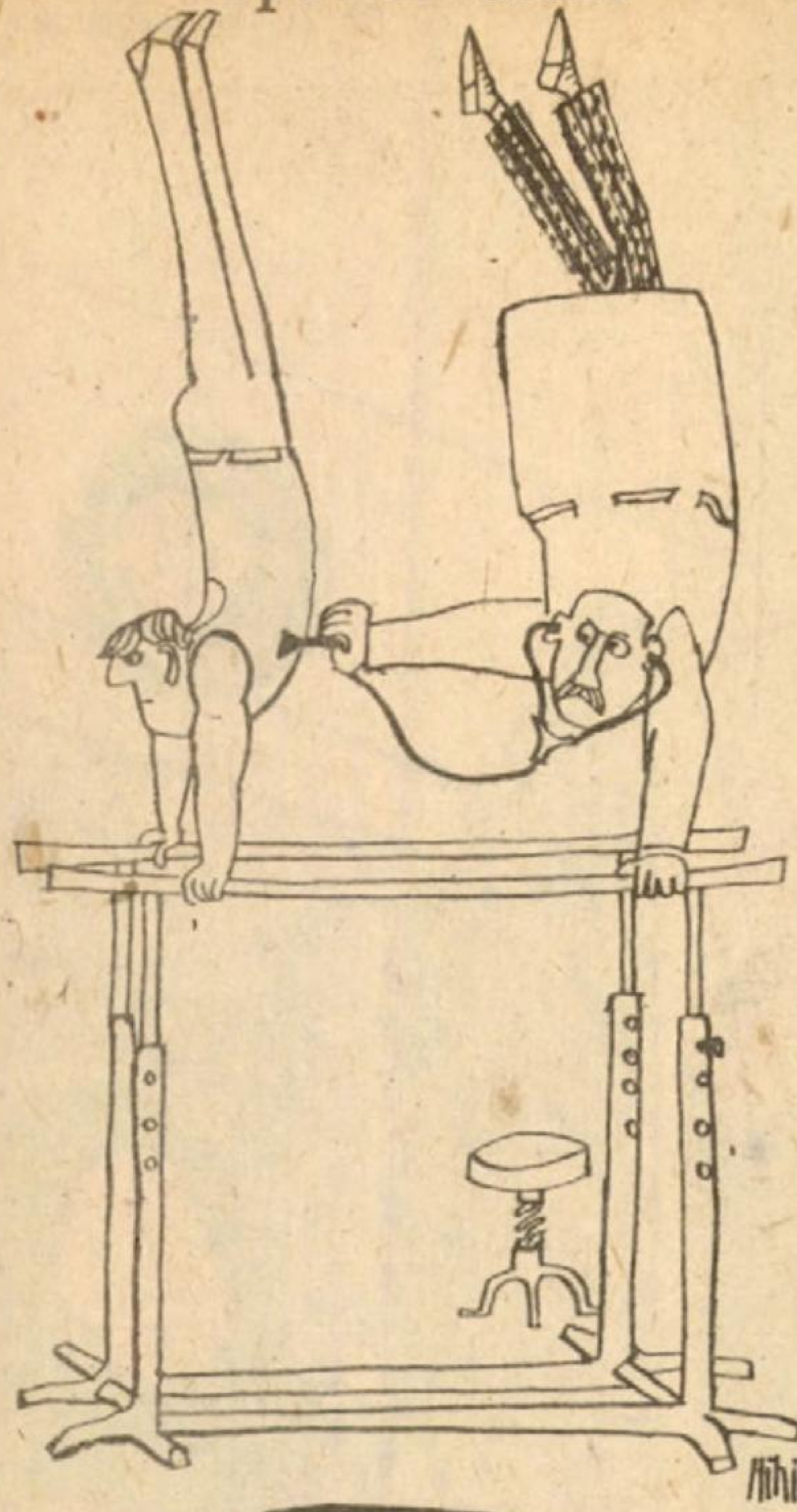

Szegő Gizi rajza

— Bori néni, nem jön az éjféli misére?

Kis történetek

Sportorvosnál

Karácsonyi meglepetés

Finom célzás

Karácsony előtt észreveszi a színész, hogy Jancsi nevű kisfia gondterhelten jár fel-alá a szobában.

— Min töröd a fejed, Jancsi? — kérdezi a színész.

Jancsi megáll az apja előtt, s mélyértelmű hangsúllyal feleli:

— Elhatároztam, hogy az első keresetemből *én* egy villanyvonatot veszek neked karácsonyra.

Vásárol a férj

A férj nem valami értelmes képpel válogat a női holmik között. Végül is megtetszik neki egy lehetetlen színű és még lehetetlenebb fazonú kombiné, s nézi, forgatja.

— Nagyon ajánlhatom — mondja a segéd, tekintve, hogy ebből a fajtából még egyetlenegy darabot se sikerült eladnia. — Mesés modell!

— Igen, igen . . . — hümmög a férj —, de félek, hogy kicsi lesz.

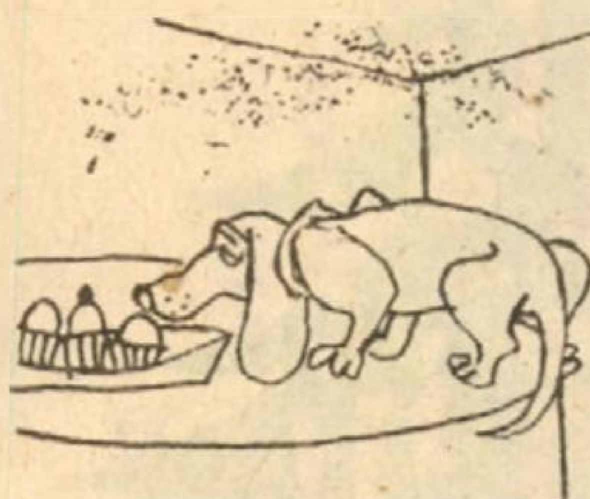
— Ki van zárva! — feleli meggyőzően a segéd. — Uraságodnak, ezzel a mesés ízléssel, nem lehet olyan kövér felesége, hogy szűk legyen neki ez a kombiné.

És a férj megveszi a kombinét.

Ebek

Nem igaz, hogy a dakszlik nem ötletesek.

Az egyik barátomnak van egy dakszlija, az Aranka, Arankának pedig van két kisdakszlija, a Csikk és az Ödön. Barátomék vendéget vártak, s ki volt készítve az asztalra egy tálca mignon. A háziak álmodni se mertek volna róla, hogy

nem lehet egyedül hagyni egy tálca mignont egy komor dakszlicsaláddal. Hát amikor beléptek a vendéggel a szobába, a következő kép tárult a szemük elé: Aranka az asztal tetején áll, lenn, a padlón, Csikk és Ödön előtt egy-egy üres mignonospapír, s Aranka száz ráncba szedve homlokát éppen azon töpreng, hogy ő most melyiket egye.

Meglepetés

A színésznő látogatóba ment egy barátnőjéhez. Rég nem volt nála, s csodálkozva látta, hogy a barátnő fia, a Lacika, hogy megnőtt.

— Fantasztikus, hogy fejlődik ez a fiú! Nemsokára *idősebb* lesz, mint én!

Mi ebben a vicc? Az, hogy a színésznő ezt el is hitte.

Karrier

Mr. Bradyt megkérdezi egy újságíró, hogyan szerezte a vagyonát.

— Krumplin, barátom. Vettem egy zsák krumplit, aztán eladtam, aztán vettem két zsák krumplit, aztán eladtam, aztán vettem három zsák krumplit, aztán eladtam, aztán meghalt Sam bácsi, és örököltem tőle egymillió dollárt. Szóval így, krumplin.

Gyerekszáj

Andráska büszkén meséli Bosnyák bácsinak, a házfelügyelőnek, hogy holnap elmennek apukájával a fedettbe úszni.

— Nem tud az apukád

úszni — mondja Bosnyák bácsi.

— De bizony tud! — válaszolja Andráska.

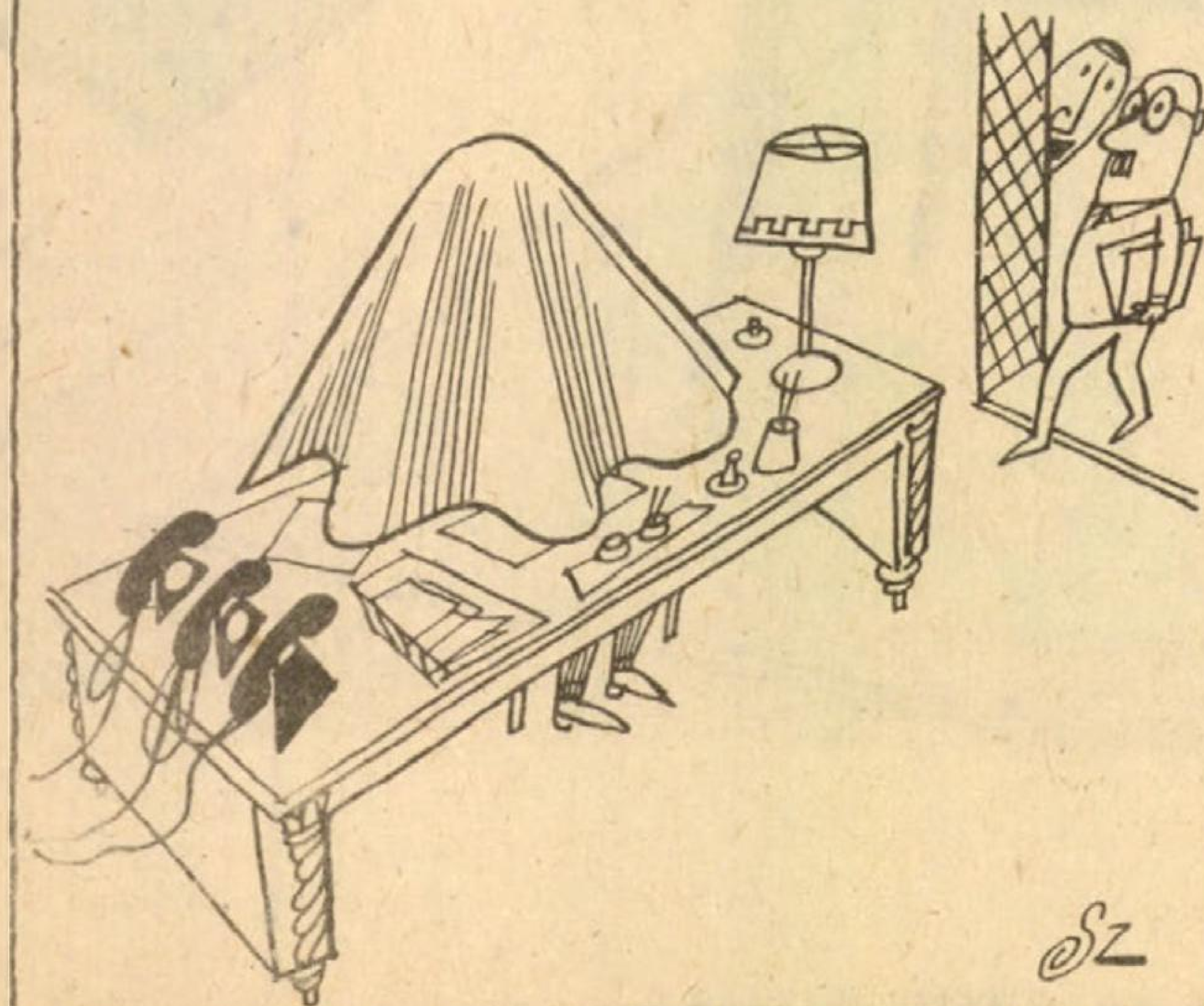
— Nem tud! Láttam egyszer a Palatinuson.

— Akkor apu még *kicsi* volt!

Fendrik Ferenc

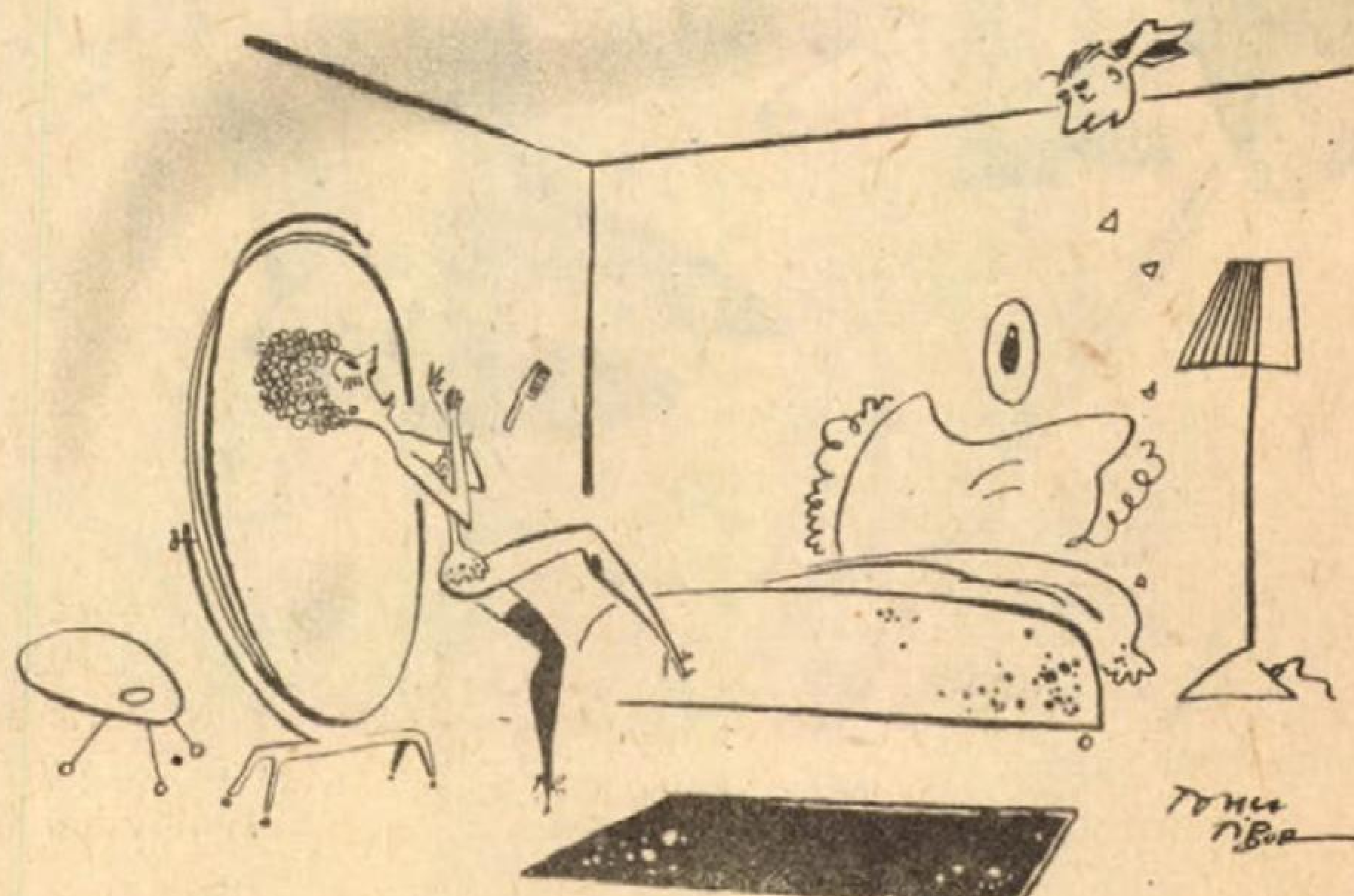
Takargatja a hibákat

Szűr-Szabó József rajza

Vékonydongájú lakóház

Toncz Tibor rajza

— Bocsánat, az előbb leejtettem a kis bicskámat. Nem esett ide véletlenül?

Erős szál köti Franciaországot Algériához

Erdei Sándor rajza

Öröklött szerelem

(Eccles rajza a londoni „Daily Worker"-ból)

Bécsi szeletek

Atelier Theater. Hatvan férőhelyes kísérleti színház. A darab szereplői: apa, anya, lánya és a mindenes. Menekülnek, mert mindenütt zajt hallanak. A zaj a háborút jelképezi. Az ötszobás lakásból előbb három, majd egyszobásba, végül egy nyomortanyára menekülnek. Ide is üldözi őket a monoton zaj. A pincehelyiségben a színpad sarkában áll a háború másik jelképe, egy szoborszerű, véres, rongyos katona. A család tudomásul veszi, hogy a „háború" a szobában van. Vizet akarnak adni a „szobornak", de az kiüti a kezükből, és morog. A mindenes elmenekül, a többiek mögött bezáródik a pinceajtó. A zaj erősödik. Nem tudnak elmenekülni a háború elől...

A hatvan férőhelyes színház nagynak bizonyult. A végén már csak heten nézzük a „darabot".

*

Aida eszpresszó ... Ebből sok fiók is van Bécsben. Specialitása: az eszpresszógépet férfiak kezelik. Pesti szemmel ez egy kicsit furcsa, de nem szabad arra gondolni, hogy azért jó itt a fekete, mert férfi főzi. Azért jó, mert elegendő kávét tesznek bele. Igaz, hogy öt schillingbe került egy dupla. Egy pohár szódavízért 1 schilling 90-et fizettem. Ettől kezdve csak a jó bécsi vizet ittam a wasserleitungból, szénsav nélkül. Mert a szénsavat nem tudtam megfizetni.

*

Film a Forum moziban:

A grófnő titkárnőjére majdnem ráesik egy tégla, az utolsó pillanatban rántják el egy autó elől, mérgezett csokoládét kap, bolondokházába csukják, ahol ketrecekben kínozzák a „betegeket". Négy gyilkosság! Végül kitűnik, hogy a jótékonyság angyala, a mindenki által tisztelt grófnő a gyilkos. Az öreg Lil Dagover a címszereplő. A húszas évek népszerű sztárja alakítja a „rémgrófnő" szerepét. A közönség néha a legizgalmasabb részeknél derül, és amikor a lezajlott jelenet során a hősnő mérget akar inni, egy néző idegesen felkiált:

— Italos! Hozza már végre azt a mérget...

*

A bécsi „Váci utcában", a Kärtnerstrassen. Itt nagyon magasak az árak. Sálat akarok venni: száznyolcvan schilling.

— Menjen a Mariahilferstrassera, ott megkaphatja a feléért — javasolja ismerősöm.

Szót fogadtam. Ugyanolyan sálat hetven schillingért vettem.

*

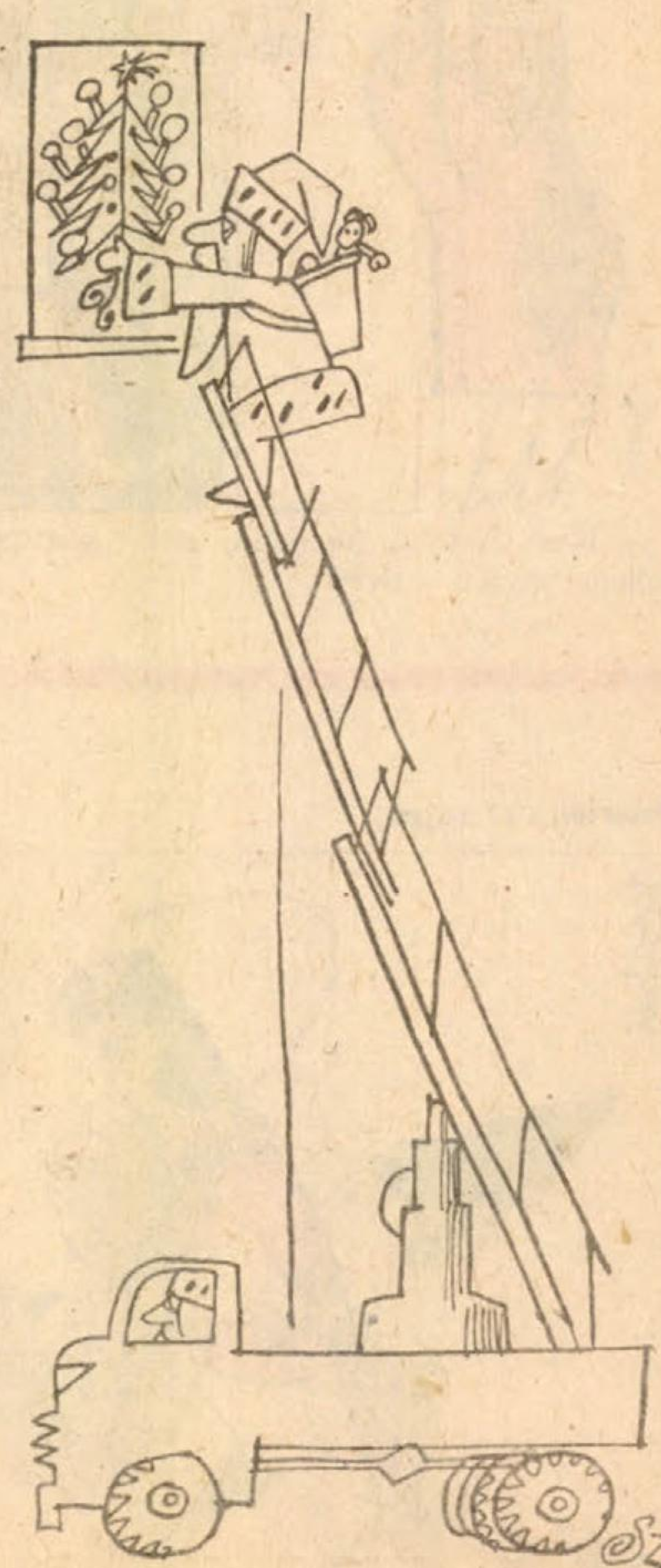
Egy bécsi hetilap első oldala... Hatalmas betűk hirdetik: „A monacoi herceg és Grazia hercegnő kislánya ásított a katonai parádén." (A fejedelem felesége tudvalevően Grace Kelly volt hollywoodi sztár.)

Hát ez valóban világszenzáció...

(palásti)

Haladás

Szűr-Szabó József rajza

Önteltség

Kaján Tibor rajza

Nagy divat a bizsu

Mészáros András rajza

– Nem tudom, fiacskám, mit fogsz szólni, de nekem nagyon tetszett...

LEVÉL egy fülemüle perről

Tisztelt Lakótársak!

Őszinte nagyrabecsüléssel köszöntöm önöket, a Múzeum körút 23/25 számú öröklakásos társasház boldog tulajdonosait. Szívbéli köszöntésem üres szólam lenne csupán, ha egyben nem fejezném ki jókívánságaimat annak a sorsdöntő pernek sikeres megvívásához, amelyet önök a Jászai Mari Otthon öreg művész-nyugdíjasai ellen birtokháborítás címén folytatnak.

Teljesen érthetetlen, hogyan is merészeltek az Otthon lakói — hetven-nyolcvan éves nyugdíjas művészek — jogerős tanácsi határozattal a kezükben — a Magyar utca 34. számú otthonuk tűzfalán négy új ablakot vágatni? Méghozzá az önök udvarára! Méghozzá azzal a fondorlatos szándékkal, hogy több levegőhöz és világossághoz jussanak! Annál is inkább felháborító ez, mert az önök remekbeszabott, hat emeletes, korszerű társasházuk udvari részétől és üvegből épült lépcsőházától legfeljebb tizennégy-tizenöt méter a távolság.

Önök „birtokukban háborítottnak" érzik magukat és a bírósághoz benyújtott felperesi keresetükben kérik az ablakok haladéktalan befalazását. Nem akarják — úgymond —, hogy az Otthon ablakaiból magánéletük minden mozzanatát figyelemmel kísérjék az amúgyis ráérő nyugdíjasok.

Hogy leleplezzem az öregeket, váratlanul benyitottam a Művészotthon szobáiba, ahol csak heverésző, pihenő öregekkel találkoztam, de leselkedővel nem. Viszont elképzeltem, amint a csínytevő nyolcvan éves kisöregek felkapaszkodva a magas ablakpárkányra, tornász-izmaikat megfeszítve, éjjel-nappal önöket lesik. Sőt, tapasztalataik alapján beszámolnak egymásnak megfigyeléseikről: ki, kihez csenget be az önök modern lépcsőházában, s mi minden zajlik le önöknél a zárt ajtók mögött. Még ki is találnak egyet és mást a ravasz öregek, mert ilyen korban már bizony erősen csökken a látóképesség.

Aztán hamar lecsillapítottam magam és arra gondoltam, hogy viszonzásképpen önök negyvennyolc ablakból kukucskálhatnak ki és négy ablakon be, s leshetik az öregek izgalmas magánéletét. Milyen jól is jártak önök, hogy udvari és nem utcai szomszédságba kerültek a Művész-otthonnal. Képzeljék csak el, ha netán az Otthon bejáratával szemben, a Magyar utca másik oldalán építették volna fel kacsalábon forgó társasházukat, akkor — az utca teljes szélességét tekintve — alig hét méterről és majdnem két tucat ablakból leshetnék az öregek az önök magánéletének rejtett titkait. De gondolom, az utcai ablakok befalazására aligha nyújtottak volna be bírósági keresetet, ami megnyugtat engem az önök reális ítélőképességét már-már kétségbevonó aggodalmaimat illetően.

E korszerű perről tudomást szerezvén, elzarándokoltam az önök palotájába és utána azzal a meggyőződéssel vettem kezembe a tollat, hogy nem csodálkoznék, ha a pestiek — szerény soraimat olvasván — egymásnak adnák a kilincset a Múzeum körút 23/25 számú házban és helyszíni szemlén győződnének meg arról, hogy a peresített négy ablak mennyire dúlja fel az önök nyugalmát. Talán még a közvéleményt is maguk mellé tudják önök állítani, hogy az öreg művészek emberi melegséget nyújtó otthonának négy ablakát is befalazzák. Mert ugyebár, minek az öregeknek a luft és a világosság?..

De azért gondoljanak arra is: lehet, hogy nem önöknek dalol majd a fülemüle...

Földes György

Jucika ünnepel

Pusztai Pál rajza

Szép Ernő :

A karácsonyi számba

Sóhajt veszek most a számba
Sóhajt veszek most a számba,
S tollat veszek a kezembe
S tollat veszek a kezembe
S írok a karácsonyi számba
S írok a karácsonyi számba.

Hagyományos szokás minálunk
Hagyományos szokás minálunk
Ugynevezett hírlapíróknál
Ugynevezett hírlapíróknál
Hogy karácsonyi számot csinálunk
Hogy karácsonyi számot csinálunk

Írni kell ilyenkor komolyakat
Írni kell ilyenkor komolyakat
De akinek tréfásat kell írni
De akinek tréfásat kell írni
Köztünk oly kollega is akad
Köztünk oly kollega is akad.

Nekem jutott a szomorú szerep,
Nekem jutott a szomorú szerep
Hogy e helyen a tréfát képviseljem,
Hogy e helyen a tréfát képviseljem,
Bár méla lelkem tréfát nem szeret,
Bár méla lelkem tréfát nem szeret.

Pláne ilyen alkalommal,
Pláne ilyen alkalommal,
Mikor csak pihenni szeretnék,
Mikor csak pihenni szeretnék,
Jobbkarommal és balkarommal.
Jobbkarommal és balkarommal.

Mint a többi ember, pihenni
Mint a többi ember, pihenni,
A mesterséget most nem űzni,
A mesterséget most nem űzni,
Hogy ne jusson eszembe semmi,
Hogy ne jusson eszembe semmi.

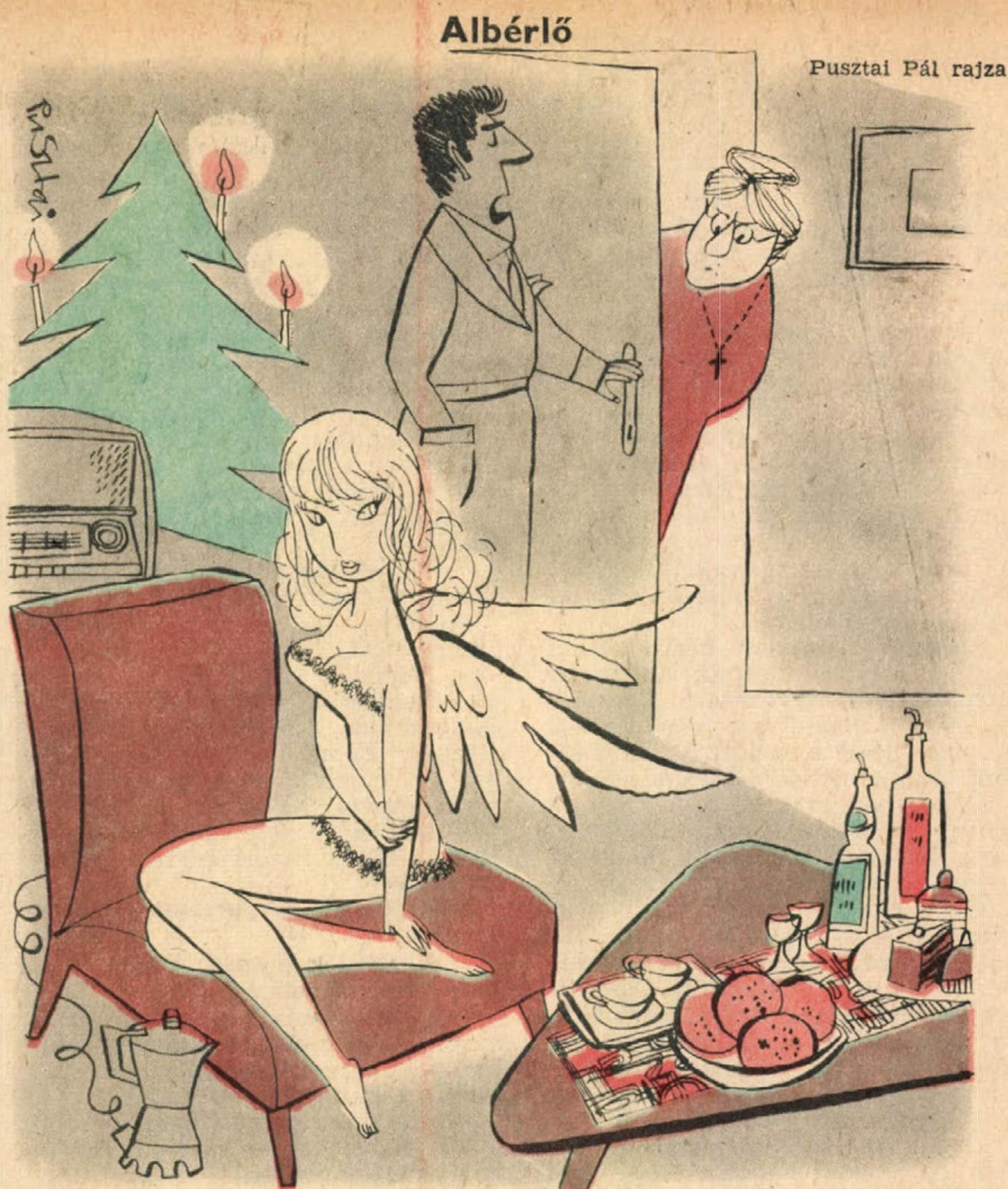
*

Kérem, minden sort kétszer írtam,
Kérem, minden sort kétszer írtam,
Karácsonykor sokat kell írni,
Karácsonykor sokat kell írni,
Bocsánat, én másként nem bírtam,
Bocsánat, én másként nem bírtam.

1918

Albérlő

Pusztai Pál rajza

– Igazán furcsa, Kovács néni, hogy pont maga nem hisz az angyalokban!

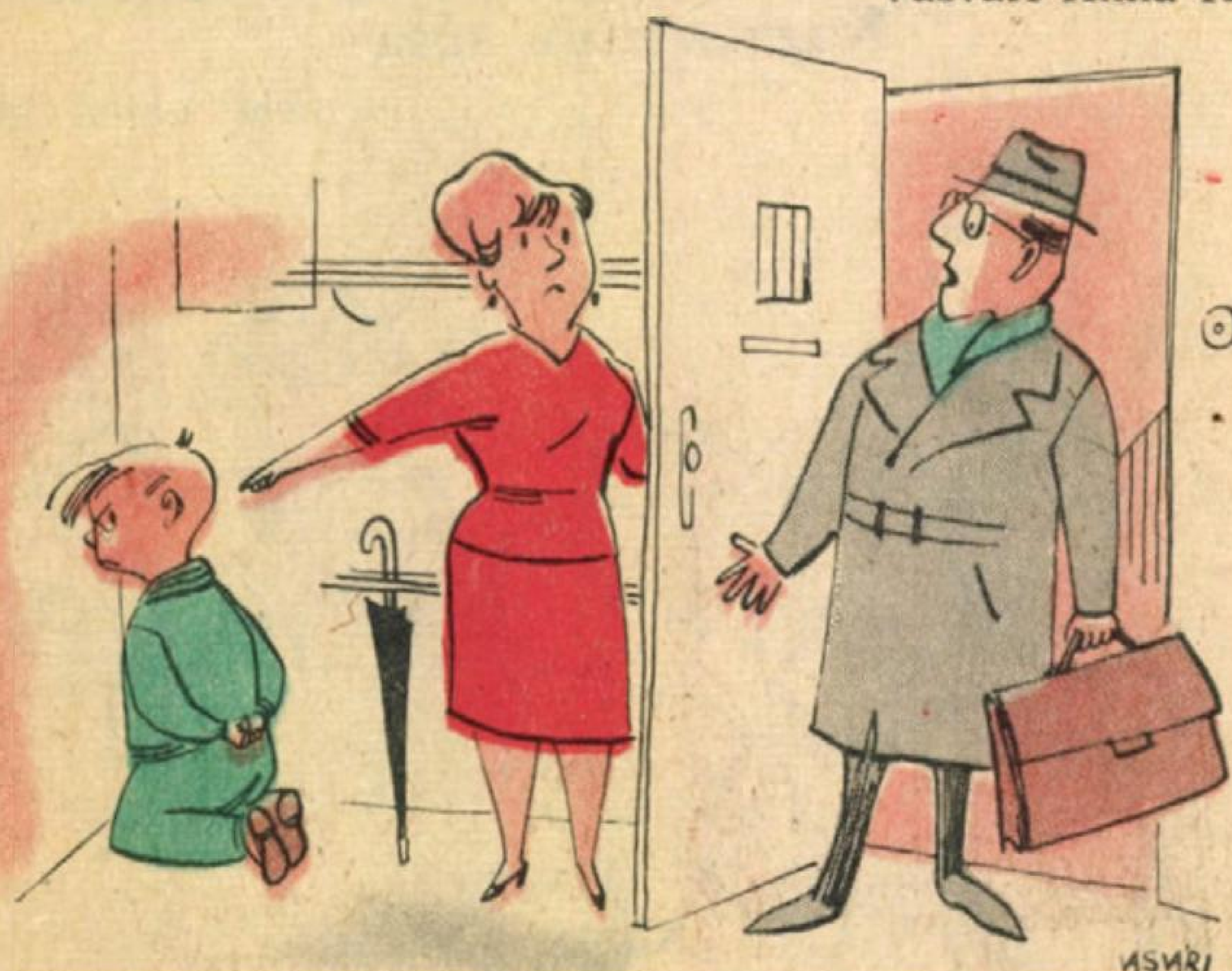
EREDETI FESTŐTEHETSÉG

Cincinnati amerikai város nagy szenzációja a festő-majom, a Beauty-nak nevezett csimpánz-hölgy, aki kora ifjúsága óta rátermettséggel kezeli az ecsetet. Absztrakt képeket fest — igen eredeti felfogásban. A „műértő” közönség lázasan vásárolja Beauty alkotásait. Ohio államban majdnem minden művelt család lakásának falán helyet foglal eredeti csimpánz-kép, annak ellenére, hogy a nagy kereslet 100 dollárra verte fel egy-egy festmény árát.

Ezzel szemben a tehetséges fiatal festők panaszkodnak — egyetlen képet sem tudnak eladni. Valószínűleg ők a hibásak. Ahelyett, hogy a saját művészi vonalukat követnék, Beautyt kellene majmolniok.

Férfi dolgok

Vasvári Anna rajza

– Hazajövök fáradtan, és most álljak oda nevelni?

Felnőnek a gyerekek

Toncz Tibor rajza

– Lemondjuk a Pajtást, és előfizetünk a Nők Lapjára . . .

Borisz Privalov

A KIÖMLÖTT SÓ

Ismertem egy embert, bizonyos Doldonov nevezetűt, aki olyan agyafúrt volt, hogy igen sok előnyt csikart ki magának a babonák elleni harcból.

Doldonov szerény beosztásban dolgozott városunk nagyszámú vállalatainak egyikében. Nem volt jó munkaerő, ami abból is kitűnik, hogy a szó szoros értelmében nem múlt el egyetlen nap sem, hogy a hivatali elöljárói egy kicsit meg ne fricskázták volna. Hol nem tartotta be valamilyen jelentés határidejét, hol hibát ejtett az összeadásban, hol pedig elfektetett a fiókjában valamilyen jegyzőkönyvet.

Doldonov hatalmas, hervadt füle még csak el sem pirult, amikor a hivatali főnök igyekezett „beolvasni" neki. Szolgálatkészen bólogatott, és már jóelőre beleegyezett mindenbe, amit mondani fognak neki.

Ez azonban csak az első szünetig tartott. Amikor a főnök elhallgatott, hogy lélegzethez jusson, Doldonov csendesen megjegyezte:

— És tetszik tudni miért van mindez? Mert kiömlött a só. Ma reggel kidöntöttem a sótartót. Minek a jele ez? Veszekedés lesz. Ha bal kézzel borítom fel, a családban, ha jobb kézzel, a munkahelyemen. Ma a jobbkezem volt a ludas. Aztán belenéztem a vízbe is. Letolás.

— Ugyan menjen már, Doldonov — mondta a főnök zavartan —, hiszen ez tipikus babona. Hogy úgy mondjam, csökevény. Misztikus idealista nyavalya. Szégyellem magam, hogy ilyesmit hallok magától. Ezt nem vártam volna.

— Lehet, hogy misztikum, de én vártam ezt a hivatali kellemetlenséget — siránkozott Doldonov. — Bizony, a só. Csalhatatlan jel.

— Hagyja már abba ezt a marhaságot — mérgelődött újra a nagy főnök.

— No ugye, már megint dühösködni tetszik. Minek következtében megint kellemetlenségeim lesznek. Ez is jel... Tegnap példának okáért...

— De most már szót se tovább! — mondta a főnök gyámoltalanul. — Értse meg végre, hogy ezek a maga jelei hülyeségek. Nem lesz semmi kellemetlensége. Menjen.

A fene tudja, mi ez — mérgelődött magában a főnök. — Ha az ember meginti, teljesen belemerül ezekbe az idióta előítéletekbe. Be kell neki bizonyítani, hogy ezek a jelek szamárságok. Ha a kidöntött sóról mesél, valami kellemeset kell neki mondani.

Amikor a következő napon Doldonov megint elfuserált valamit a munkájában, a főnök óvatosan kérdezte:

— No, és most nem vár semmi kellemetlenséget?

— Várok — mondta Doldonov határozottan.

— Megint a só?

— Nem, a kártyából olvastam ki. Csalhatatlan. Ajánlhatom. Akár csak a tenyér. Benne van a jelen és a jövő. Azt mondta, hogy az ön részéről megrovás fenyeget.

— De nem lesz megrovás! — kiáltott a főnök kárörvendezve. — Ellenkezőleg...

— Dicséret? — élénkült fel Doldonov.

— Korai lenne még, hékás.

— Előre láttam...

— Helyet adtunk a maga kérelmének. Szeptemberre ingyenes üdülést adunk magának délre. No, hazudott a kártya?

— Ha az embernek ilyen nemeslelkű főnöke van — suttogta Doldonov elérzékenyülten —, napról napra növekszik műveltségben. Még egy-két rövidke év, és én ezeket az átkozott előítéleteket gyökerestül kiirtom magamból. A kártyát pedig széttépem és soha többé nem jósolok belőle...

...A napokban egy antikváriumban láttam Doldonovot. Azt kérte, hogy ha kézbe kerülne, tegyenek félre neki olyan könyvet, amelyből kitanulmányozhatná a népi babonákat és hiedelmeket.

— Ennek részemre óriási jelentősége van — magyarázta. — Tetszik tudni, már kifogytam a jelekből... Nehéz eset... Még három év hiányzik a nyugdíjjaztatásomból.

És a szeme ravaszan csillogott.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Pesti tudósítónktól

Az idei karácsonyi legendákban esetleg nem a három királyok, hanem a három laoszi hercegek szerepelnek majd.

Jól jártam az árleszállítással. Még akkor tudtam venni egy kiló narancsot és egy félkiló kávét, amikor nagyobb volt az értékük.

A magam részéről csak örömmel üdvözlöm a zajtalan villamos megoldását, amelyen a DIMÁVAG-ban dolgoznak. Gumirugózású kocsikerékpárt kísérleteznek ki, s ez a megoldás a zajtalanságot szolgálja. Még valami olyasféle megoldást kellene találni, amely biztosítja az utasok és a kalauz zajtalanságát.

f. l.

MINDENFÉLE

Minden nap az önszeretet ünnepe.

*

Boldog a kutya, ha csontot, a kincskereső, ha kincset, a moralista, ha bűnt talál.

*

Ha az ember beletemetkezik a szórakozásba, teljesen el tud feledkezni a munkáról.

*

Jobb adni, mint kapni, de könnyebb kapni, mint venni.

*

A tudós még abban sem hisz, amit tud.

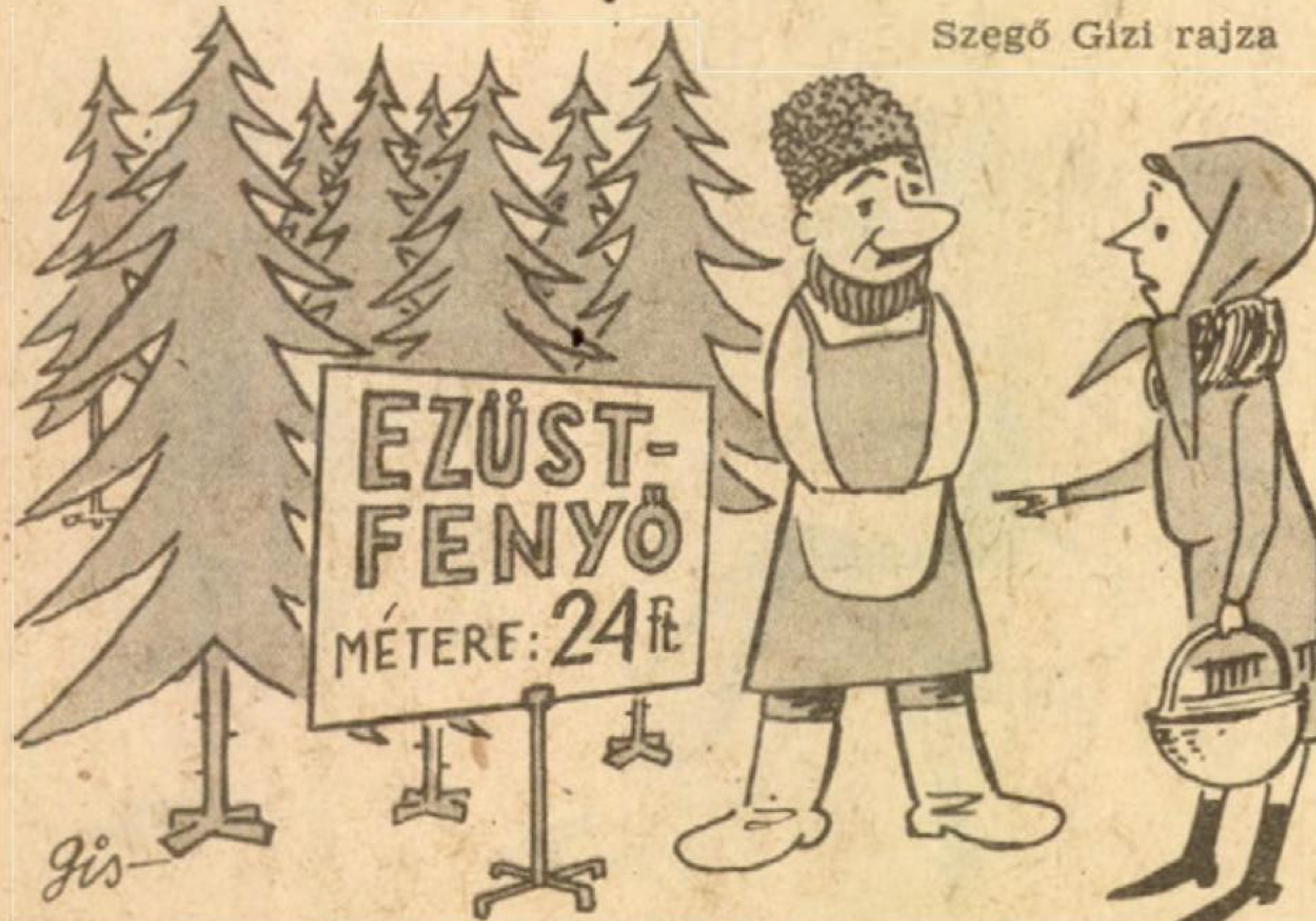
*

Nem szabad általánosítani. Minden embernek külön-külön vannak hibái.

F. L.

Szerényen...

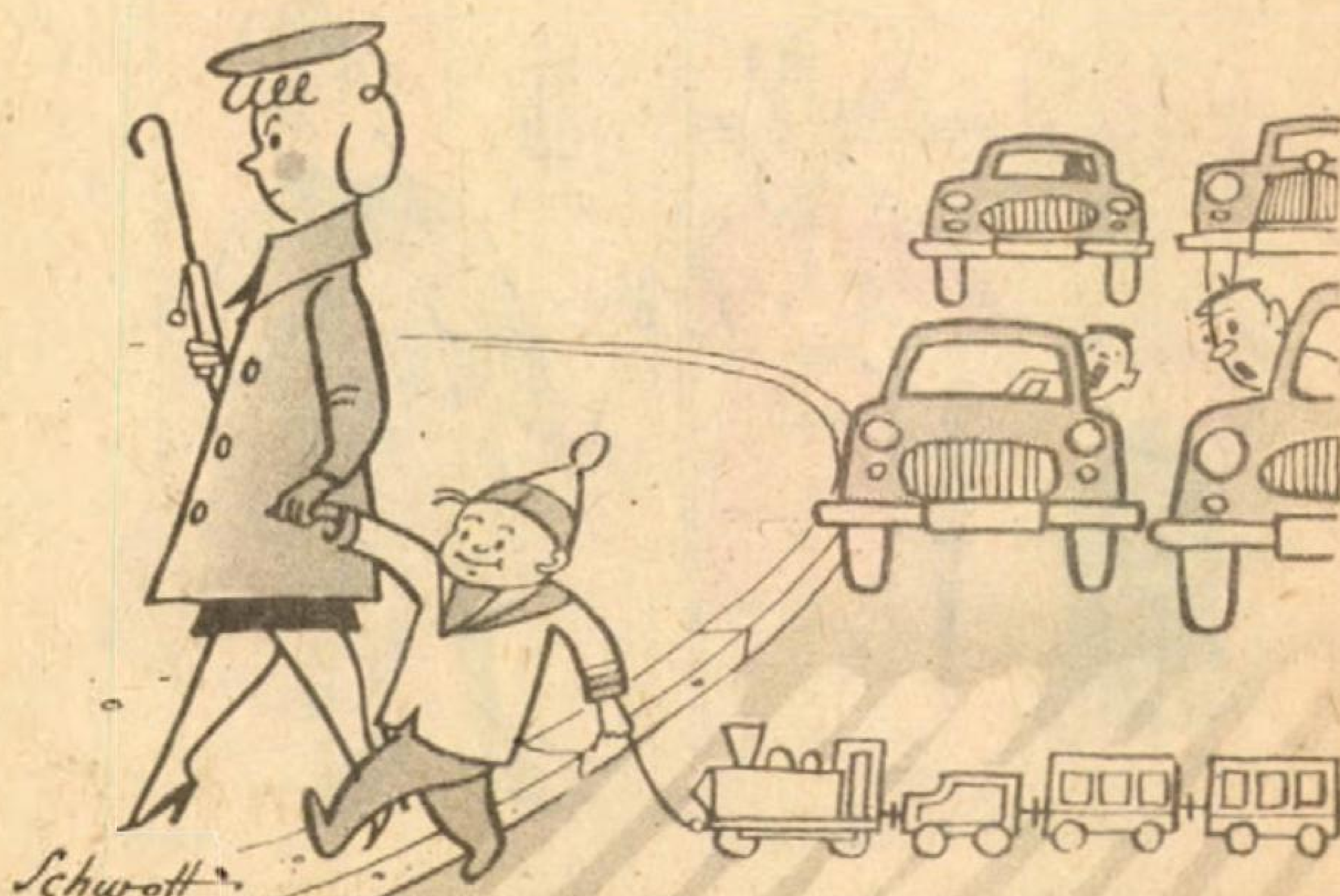
Szegő Gizi rajza

– Alumíniumfenyő nincs?...

Karácsonyi séta

Schwott Lajos rajza

Letargia

Holmi semmiséggel nem lehetett felzaklatni. Legjobb barátja temetésére táskarádióval vonult ki és mikor hivatalában szóvátették a többiek, hogy egész nap ásít, megvonta a vállát:

— Unlak benneteket!

Valóban unatkozott. Olykor úgy tűnt fel, hogy már-már kénytelen feladni jól őrzött közönyét, de az utolsó pillanatban mindig magához tért és tovább unatkozott. Jellem volt. Unalmas jellem.

Pedig az egész világ összefogott ellene. Egyik nap csengettek a lakása ajtaján. Az ajtó előtt egy szőrös ember állt, kis ágyékkötővel, és bunkóval. Brontosaurus-versenyre hívta.

— Nem érdekel, fater, adja el másnak a jegyet — azzal becsapta az ajtót az álmélkodó ősember előtt. Homérosz is hívogatta egy kis hajókázásra. Kényszeredett arccal vonult a bárkára, eltűrte, hogy testét olajjal kenegessék, de szemmel láthatólag unta a tengert. Csupa víz, semmi különös. Egyszer tanúsított némi érdeklődést: mikor meghallotta a szirének

énekét. Bökdöste is Odisszeust, hogy kössenek ki.

— Csinos nők lehetnek ott a kultúrházban — szólt, és át akart mászni a korláton, mire odakötözték az árbochoz. „Valami klasszikust énekelnek, nem érdekel" — mormogta és úgy, álltában elaludt

Arra ébredt, hogy melege van. Valami tunikás alak is költögette. Fején babérkoszorú. Megismerte Nerót, mert úgy hívták a Lajos bácsi kutyáját is, és még emlékezett rá, hogy mennyire hasonlított nevezetes névrokonához, ott az iskolai tankönyvben.

— Gyere, komám — ráncigálta Nero —, ilyet úgyse látsz minden nap a történelemben. Felgyújtottam Rómát!

— Na, végre valami cirkusz! — sóhajtott, és elindult a császárral. Egy darabig nézte a lángokat, a futkározó embereket. „Haláli zri" — állapította meg — „Nero papa bevezette a központi fűtést."

Hamar megunta. Égő városból mit lehet hazavinni? Zárva minden üzlet, még nőt se lehet rabolni. És különben is: mit lehetne itt vásárolni? Viasztáblát, meg tunikának valót? A tömjént úgyis megvámolják. Később találkozott Kolumbussal, aki örömmel újságolta, hogy felfedezte Amerikát.

— Jó lemezeket hoztál, tata? — érdeklődött, de kiderült, hogy Kristóf még azt sem tudja, mi az a tánclemez. És ilyen alakokat küldenek külföldi útra. Köszönés nélkül hagyta ott, és tovább sétált. Néhány házzal odébb, a XIX. század sarkán, nagy csődület volt: egyesek a gőzgépet nézegették, mások Victor Hugót hallgatták, pár ember már a rádión meg a repülőgépen dolgozott. Úgy elrohant onnan, hogy útközben beleesett a XX. századba, de olyan szerencsétlenül, hogy kitörte az első világháborút. A legnagyobb ágyúzás közben jelentette ki: Na, bumm, és mi van akkor? Mire szellemi képességei révén rögtön felmentették.

És unatkozott tovább. Unt háborút és békét, zenét és irodalmat, technikát és farsangi fánkot.

Fél éve megismerkedett egy csinibabával, aki éppen unatkozott. Nyáron elvette feleségül. Azóta nagy előrehaladás történt.

Eddig magukat unták.

Most már egymást.

Marthy Barna

Beteg a fűtő

Mészáros András rajza

Egy ráérős restiben

Toncz Tibor rajza

– Főúr, nem fizetek!
– Miért nem?
– Mert nem volt időm megvárni, amíg kihozzák a levesemet! . .

Szerencsés színpadi szerző

Vasvári Anna rajza

– Végre egy mai konfliktus!

Gépesített ifjúság

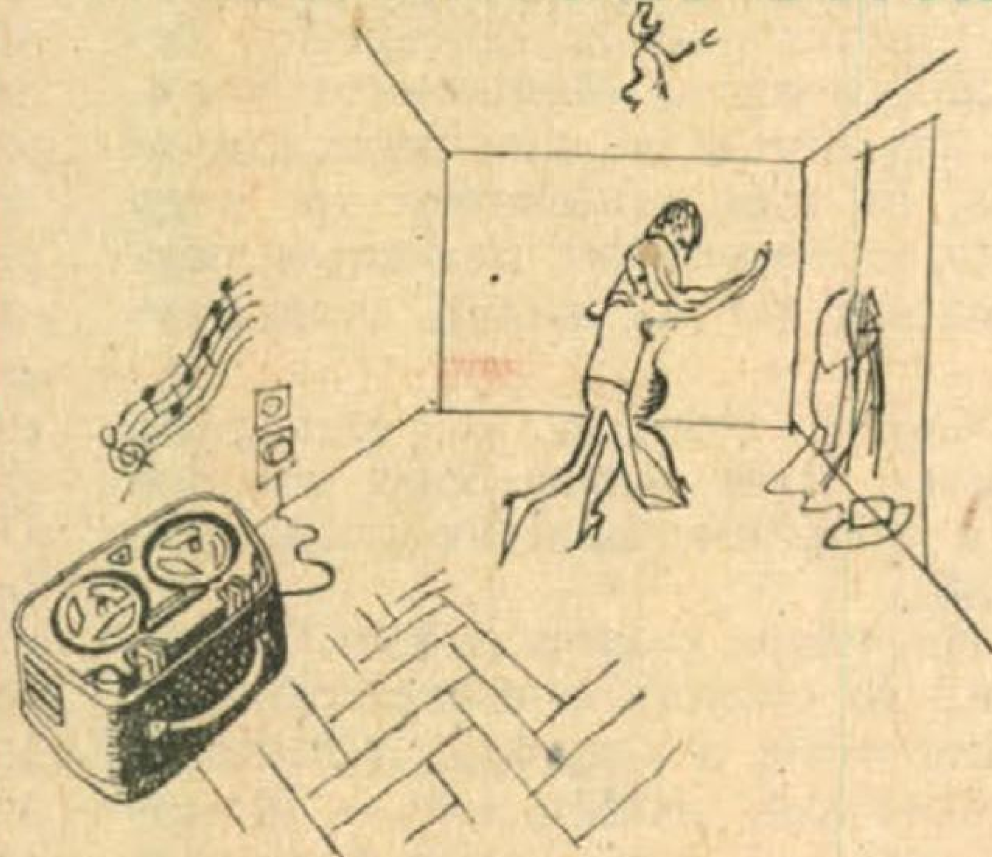
ÁLMOK

MIKROFON

A LEGFONTOSABB BÚTOR

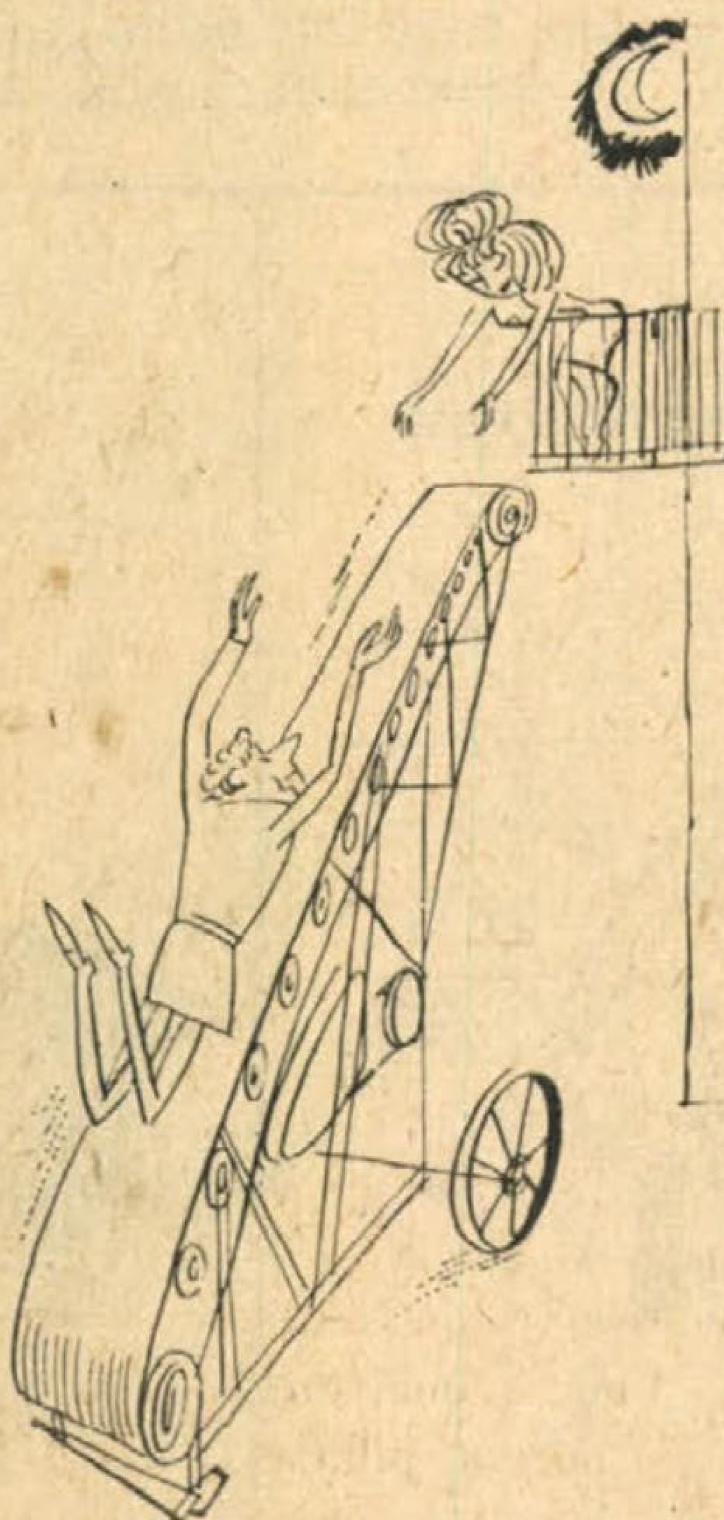

TELJES FEGYVERZET

Sz

ROMEO ÉS JÚLIA

JÓ A RÉGI GÉP

Szűr-Szabó József rajzai

AJÁNDÉKOK

Mivel sikerült néhány krokimat pénzzé tennem, elhatároztam, hogy idén alaposan kirukkolok a karácsonyi ajándékok terén, s mindenkit bőségesen megajándékozok. Boriska néninek vettem egy öröklakást, gondoltam, örülni fog neki. Tévedtem. Boriska néni fejcsóválva panaszkodott, hogy villát szeretett volna gyümölcsössel, csodálkozik, hogy ezt elfelejtettem, pedig nemegyszer mondta. Persze, biztosan oda se figyeltem, manapság nem törődnek más ember kívánságaival. Okulva ezen a kellemetlenségen, Sanyi bácsinak egy háztömböt vettem a Lágymányoson. Azt hittem, örömet szerzek neki, de amikor találkoztunk, sértődött arcot vágott, s ebből arra következtettem, hogy valami baj van. Szűkszavú ember lévén, hiába faggattam, csak azt hajtogatta, hogy nagyon meg van elégedve, igazán kedves tőlem, hogy egyáltalán megemlékeztem róla, más még ilyen ajándékot sem kap, s nem az ajándék értéke a lényeges, hanem a figyelem. Végül aztán kibökte, hogy a háztömbben nincsen mozi, a szomszéd háztömbben viszont van, tehát ha csak egy kicsit is törődtem volna vele, akkor erre is gondoltam volna.

Ilonka néninek vettem egy szép toronyórát lánccal, aminek Ilonka néni először örült, csak később döbbent rá a hiányosságokra, hogy például tornyot nem vettem hozzá, az óra nem atomóra, a lánc pedig csak 18 és nem 24 karátos aranyból készült, s bizony alig nyom félmázsát. A dolog, mint mondta, nem lepte meg túlságosan, mindig tudta, hogy tehetségtelen ajándékvásárló vagyok, s amit elém löknek, megveszem, s nincs sem időm, sem kedvem behatóbban foglalkozni a dologgal, mert hiányzik belőlem a türelem és a szeretet.

Lajcsi bácsinak egy óceánjárót vettem, sajnos azonban neki sem találtam el az ízlését, mert mint kiderült, jégtörőt szeretett volna kapni tőlem, lehetőleg atommeghajtásút, mert öregszik, ideges, nincs türelme hagyományos tüzelőanyaggal bíbelődni. Most mit csináljon az óceánjáróval, kénytelen néhányszáz millióért elkótyavetyélni.

A kis Misinek egy négymotoros sugárhajtású 120 személyes utasszállító repülőgépet vettem, a gyerek azonban kifogásolta, hogy a gép használt, s a Szabó Pistinek a szülei Vosztokot vettek.

Aranka néninek, akiről tudtam, hogy művészlélek, megvettem a Louvre Múzeumot, és nem értettem, hogy miért vág fanyar arcot, s miért olyan hidegen köszöni meg az ajándékot. Másoktól tudtam meg, hogy az Ermitaget szerette volna tőlem megkapni, de hát mit törődöm én azzal, hogy neki mire volna kedve.

Valahogyan minden esetben a balszerencse üldözött. Akinek a Sportcsarnokot vásároltam meg, az a Népstadiont szerette volna. Aki vízierőművet kapott, az atomreaktorért bőgött. Kétségtelenül én is elkövettem hanyagságot. Például amikor Józsikának egy mozdonyt vettem, csak később döbbentem rá, hogy nincs dieselesítve. Közben elveszítettem az önbizalmamat is. Amikor Erzsi néninek megvettem a Déli Sarkot, esküdni mertem volna, hogy helyesebb lenne az Északi Sarkot elvinni neki. Úgy is lett, Erzsi néni arckifejezését sokáig nem fogom elfelejteni.

Nagyon nehéz ajándékot venni. Én például kaptam egy golyóstollat, de nem írok.

Feleki László

Nyugati tanácskozások Berlin ügyében

Toncz Tibor rajza

ERKÖLCS

Ketten álltak a pult előtt. Egy választékos megjelenésű, rokonszenves arcú fiatal nő, és egy gyanúskülsejű, elhanyagolt öltözetű, rossztekintetű férfi.

Először a nő került sorra. Röstelkedő mosollyal egy papírlapot nyújtott át. A cédulán a következő állt: Társaság hiányában ez úton keres tisztességes fiatal lány társat,

mélyérzésű, becsületes férfi személyében. Nem kalandra vágyom. „Örök szerelem" jeligére.

Halkan suttogta: — Szeretném, ha ez a hirdetés a „Házasság" rovatban jelenne meg.

A tisztviselő letette az asztalra a papírlapot, a lány meg helyet adott a rosszkülsejű férfinak.

A tisztviselő a törzsvendégnek kijáró barátságos mosolylyal bólintott: — Már újra itt, Csacsvarek úr?

A férfi vigyorgott: — Az az öreg néni, akit a múltkori hirdetéssel szereztem, már megboldogult. Maradt utána kis ingatlan, szőlő, ez, az, szeretnék hozzá egy családi házat. Az embernek gondolnia kell öreg napjaira.

És azzal ő is odaadta a hirdetést. A szöveg így hangzott: „Nagyon idős nyugdíjas ellátását vállalom családi ház ellenében. »Nem baj, ha súlyos beteg« jeligére."

Körülbelül mind a ketten egyszerre érkeztek az ajtóhoz, amikor méltatlankodó hang állította meg őket. A tisztviselőé: — De kérem, ezt így nem adhatjuk le. Ez így nem fér össze a jó erkölccsel!

— Már miért ne férne össze a jó erkölccsel? — nézett vissza kissé bizonytalanul a férfi.

A tisztviselő türelmetlenül legyintett: — Ugyan, nem önnek szólok! A lányra pillantott: — Az ön hirdetése nem közölhető! Hiányzik belőle a szó: házasság!

(k—a)

Fatális tévedés

Gerő Sándor rajza

— Segítség! Plasztikbomba van a szobámban!
— Ne tessék kiabálni, uram, ez a legújabb modell! Most küldték, tiszteletpéldány!

Hűséges szalmaözvegy

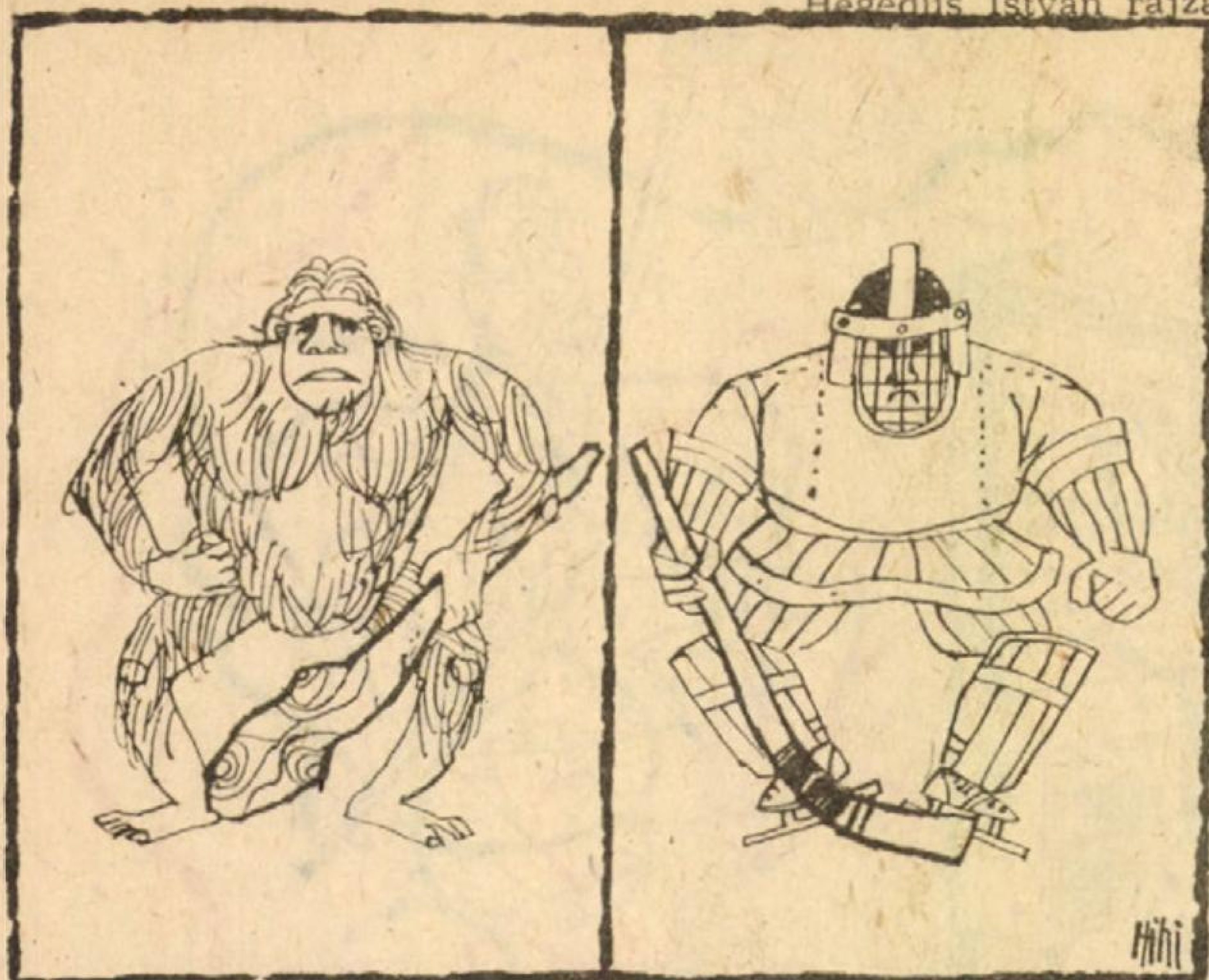
Szegő Gizi rajza

— A feleségem nem szereti, ha más használja a körömlakkját...

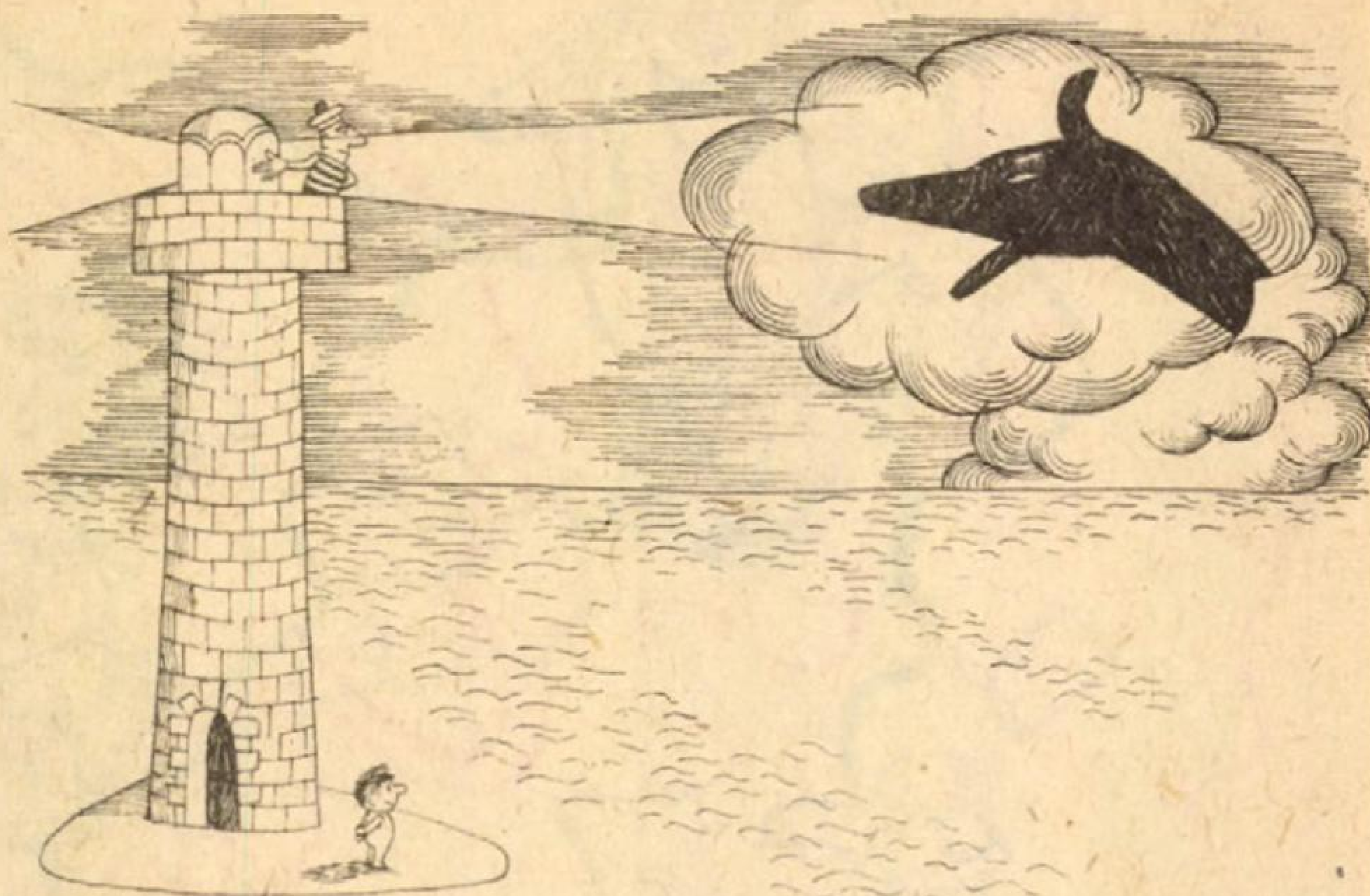
Fejlődéstan

Hegedűs István rajza

Árnyjáték

Kaján Tibor rajza

A NAGY BAJUSZ HADJÁRAT

Ezekben a napokban újítja fel Operaházunk Puccini egyik legszebb művét, a „Manon Lescaut"-t. Ez a várva-várt művészi esemény arra ösztönöz, hogy a dalműszínház mozgalmas múltjának ama fejezetét frissítsem föl, amelyet általában „Nagy Bajusz Hadjárat" néven jelölnek az Operaház historikusai. (Tévedés ne essék: nem *hisztérikusok*, még akkor sem, ha az Operaházban élnek, hanem *historikusok!*) Aki olykor elmegy a Széchényi Könyvtár

hírlapgyűjteményébe, és föllapozza az egykorú újságokat, rábukkan az izgalmas és valóban életre-halálra vívott hadműveletek beszédes nyomaira. Persze, tudni kell, hogy hetven esztendővel ezelőtt az operaszínpadon nem sokat törődtek még a külső illúzióval. Szakállas Lohengrineket és Turridukat, kifent bajszú ifjú Siegfriedeket és lengő szakállú Don Josékat láttunk, miként az egykorú fényképek is bizonyítják. 1894-ben a most felújításra készülő „Manon Lescaut"-t mutatták be; ez volt Puccini első olyan műve, amely magyar operaszínpadon megszólalt. A szerelmes Des Grieux lovagot Perotti Gyula énekelte, aki lírai tenorhangján kívül hegyes bajuszáról és „à la III. Napóleon" kecskeszakálláról volt nevezetes. A cselekmény a rokokó idején játszódik és Des Grieux — húsz esztendős diák. Nikisch Artúr igazgató, a világhírű karmester, az illúzió nevében Perotti bajuszát és szakállát követelte. Hasonlóan zord ultimátumot küldött a daliás Odry Lehelnek, aki Lescaut őrmester szerepéért nem volt hajlandó feláldozni hódítóan szép deli magyar bajuszát. Kitört hát a harc, a sajtó és a közvélemény két pártra szakadt, még az országgyűlésen is interpellációt jegyeztek be — miként az újságok lázban lihegő riporterei hírül adták — „a vallás- és közoktatásügyi miniszter úrhoz: miként tűrheti Nikisch igazgató önkényét?" Egyik napilap így emlékezik meg a förgeteges ügyről: „A Manon Lescautban nem lehet bajuszt, szakállt viselni, és ez az opera azzal fenyegetőzik, hogy — színrekerül Budapesten?!" A másik ilyen hangzatos címmel számol be a konfliktusról: „Nikisch igazgató levéteti a szőrzeteket! Általános felháborodás országszerte!! Odry kivándorlással fenyegetőzik!!!" Világos és logikus, hogy a viccllapok is beleszóltak a sajtókoncertbe. Nikisch Artúrt — aki egyébként sűrű fekete szakállt viselt — ollóval és borotvával kezében ábrázolták. „Vagy a bajuszt — vagy a Manon Lescaut-t kell levenni a műsorról!" — hangzott a sajtóvélemény. A hangulat valóban izzó volt. Végül is Nikisch igazgató és a művészi illúzió maradt alul, a bohó kis Des Grieux, rokokó parókával és bajusszal, szakállal, Lescaut királyi gárdista ugyancsak kifent bajusszal énekelt. Nikisch igazgató nemsokára beadta lemondását; egyesek szerint a bajusz-csatában szenvedett veresége vette el a kedvét a pesti opera-igazgatástól.

Balassa Imre

Kikristályosodott Világnézet

— Jónapot kívánok, szabad ez a hely?... Phü, majdnem lekéstem, az utolsó pillanatban ugrottam föl, már mozgott a vonat... Látom, újságot tetszik olvasni... Jól ellátta magát lapokkal, nem mondom, úgy látszik, szintén egészen Sátoraljaújhelyig tetszik utazni... Én, kérem, nem olvasok újságot... Nem, nem, köszönöm, nem kérek belőle... Régebben, nem mondom, olvastam én is, sőt, nem fogja elhinni, előfizetője is voltam egynek, igaz, hogy muszáj volt akkoriban, hehe... De most már nem olvasok, nem én. Látom, a kedves útitárs csodálkozik, hogy miért nem. Megmondom, kérem: már nincs szükségem rája. Nekem nincs már szükségem arra, hogy az események befolyásolják a gondolkodásomat. Nekem, kérem, már kialakult a világnézetem, végérvényesen. Vég-ér-vé-nye-sen! Nem vagyok mai gyerek, ha nem is látszik rajtam. Mit gondol, hány éves vagyok? Háhá, jóval több, mint gondolja... Akár hiszi, akár nem, átéltem mind a két világháborút, és az ötvenhatos eseményeket, — többet tapasztaltam én, kérem, mint mások hetvenhétféle újságból. Egy ilyen élet, amit az ember közvetlenül, sajátmaga él át, nyomot hagy ám! Leszűrődik az emberben, és határozott világnézetté kristályosodik. Úgy ám. Én, kérem, se jobbra, se balra. Megtanultam, mi a történelmi dörgés, átlátok a szitán behunyt szemmel is. Engem nem lehet félrevezetni, átejteni, hogy a múlt rendszerben így, viszont a mostaniban úgy, vagy a mostani rendszerben így és a múltban úgy. Meg hogy a kapitalizmus emígy, a szocializmus amúgy, sem pedig, hogy a szocializmus amégy, a kapitalizmus amágy. A, mondom én ilyenkor, minden a maga helyén, a maga idejében! Ennekem ez a véleményem, nem tudom, a kedves útitárs egyetért-e velem. Engem, kérem, nem lehet zavarba ejteni, akárkinek akárhol mindig mindenről így meg merem mondani a véleményemet, ahogy most önnek, kertelés, csűrés-csavarás nélkül, világosan, konkrétan. Ugyanígy megvan a magam véleménye az újságokról, ha már föl tetszett vetni a témát. Persze nem fecsérlem a drága időmet az olvasásukkal, nincs nekem arra időm, felelős beosztásban vagyok én, azt mondanom sem kell. Kisujjamban van nekem így is minden, amit az újságokban olvashatnék, tetszik látni. Többet ér nekem, ha jól kibeszélgetem magamat valakivel, ha éppen egy kis időm van, no most kivételesen van, Sátoraljaújhelyig folytathatjuk

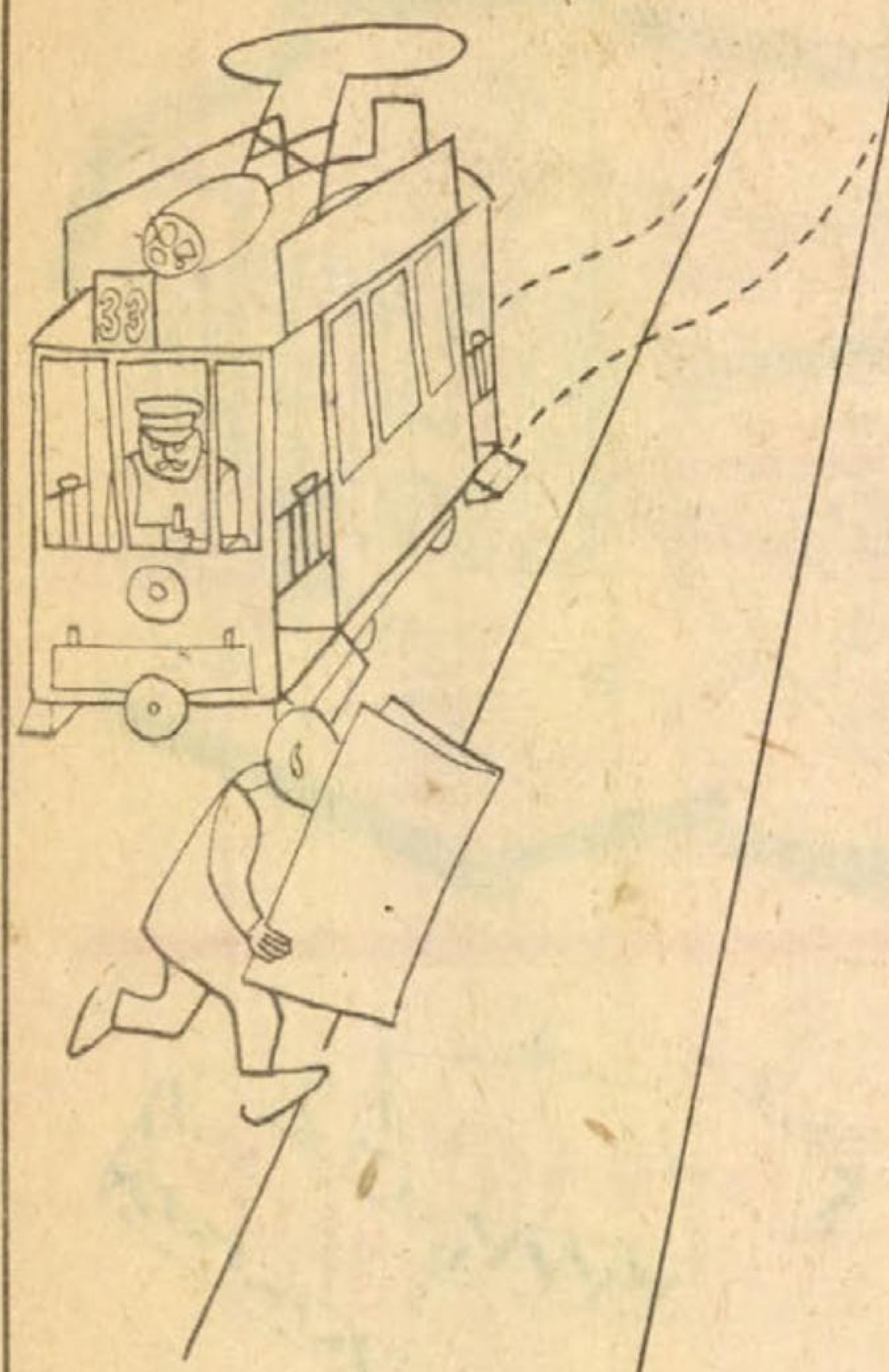

ezt a tartalmas beszélgetést. Én, kérem, most elmondom egészen őszintén, nincs mit takargatnom, nem szokásom elhallgatni semmit, elmondom önnek mindazt, kedves útitárs, ami életem során leszűrődött. és kikristályosodott bennem... Na, mi az, miért tetszett meghúzni a vészféket...?

Dunai Ferenc

Nagy ügyünk, a közlekedés

Takács Zoltán rajza

Előzékeny villamos

– Rágyújtok ... hátha így jön ...

Fő a bizalom

AZ ALGA

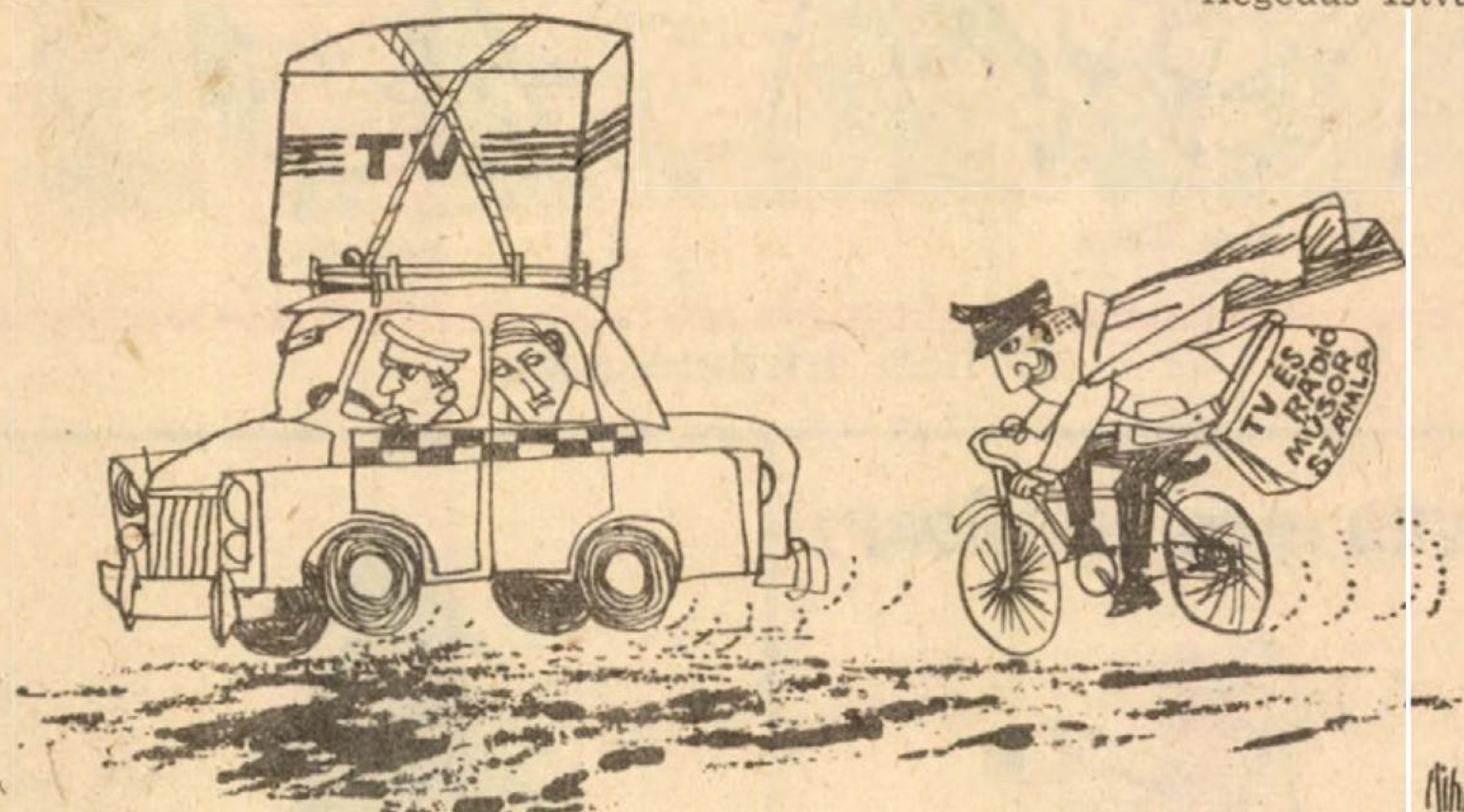
Hallga!
— tenger mélyén
mit susog az alga...
— „Ma még csak a hal szeret,
— az embereknek kedvesebb egy
halszelet —
ma még csak halaknak vagyok
tömegeledele,
de holnap öt világrész népeinek
lesz velem a bele tele.
Ma csak a halnak...
De holnap...
Holnap...!

A fehérje fogy?
Sebaj!
Csak nekem legyen kellő táptalaj.
Éhes gyomor nem fog többé
korogni,
ha egyszer, amúgy istenigazában,
nekikezdek
mesterségesen
szaporodni!
Csak a balgák
nem habzsolnak
algát...
Pierre, Botond, Iván, Csang,
Alvarez —
az algásrétes mindenütt
ínyencfalatként
falva lesz.
Az ember békén dőlhet
derékaljára —
fazekába
jut majd elég algája.
Mert sok milliárd hallgatag,
mikroszkópikus alga-tag
vállalja a megtisztelő feladatot,
hogy minden fazékban bőven főjjön
fehérje".
Csak az ember megérje.

Békés István

Sok az orvhallgató

Hegedűs István rajza

Olcsóbb lett a kávé

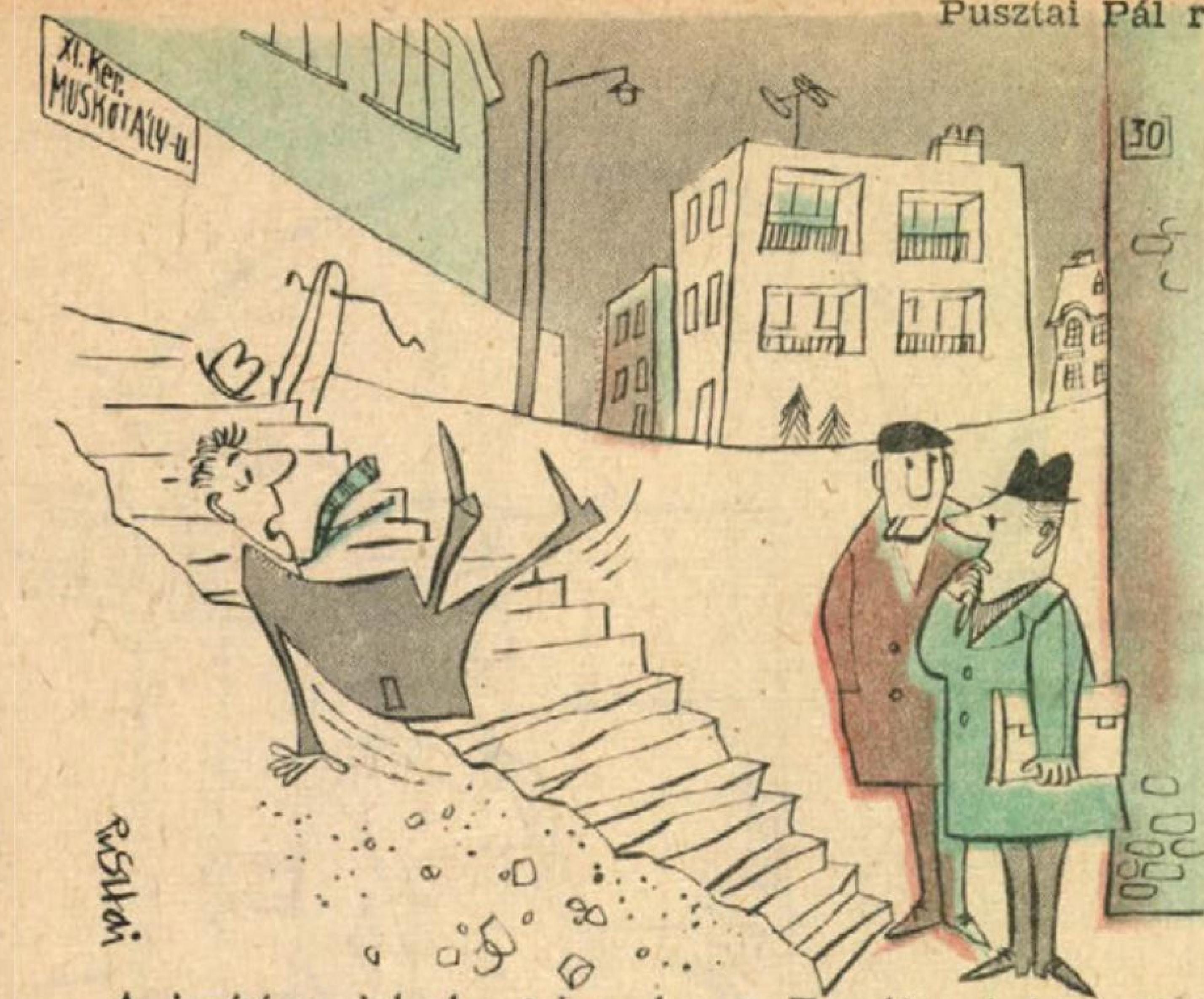

Változnak az idők

Helyszíni szemle

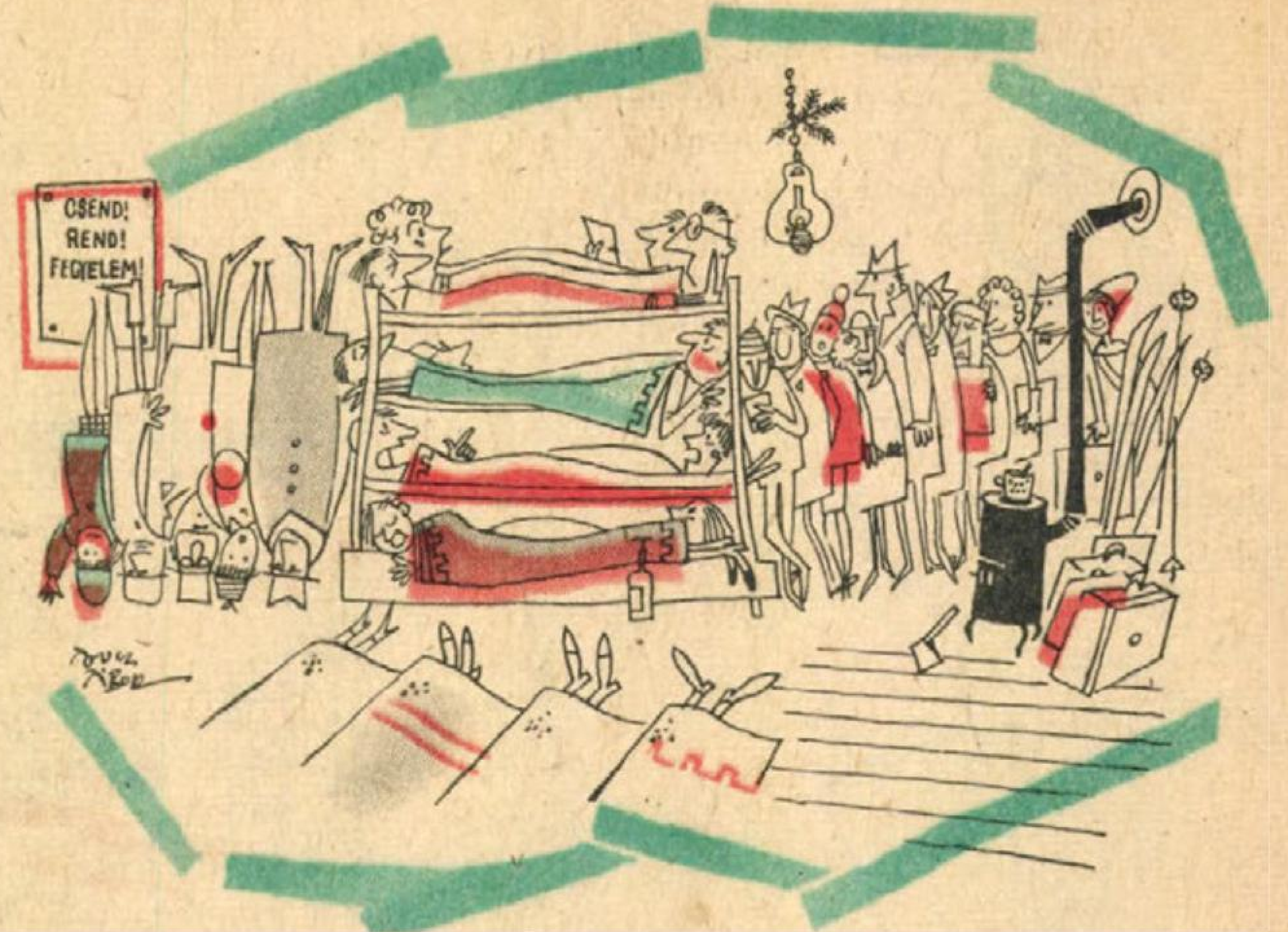
Pusztai Pál rajza

– A javításra jelenleg nincs keret. Egyelőre bebiztosítjuk a lakókat baleset ellen!

Karácsonyi kikapcsolódás egy turistaházban

Toncz Tibor rajza

Ünnep előtt

Gerő Sándor rajza

Üdvözlet a Tátra ... utcából ...

E heti hirdetéseink

Furcsa ember ez a Berci, a vállalatunknál. Kedves, szolgálatkész fiatalember, és imádja a családját. Erre úgy jöttünk rá, hogy egyszer nagy csapatban mentünk le kávézni a presszóba, hát ott látjuk Bercit bizalmas kettesben üldögélni egy tizennyolc éves barna kislánnyal, meghitten cirógatják egymás füleit. Amint Berci megpillantott minket, zavartan köszönt, elengedte a lány fülét, és a csésze fülét megragadva, hivatalos hangon a födém-készítésről beszélgetett a lánnyal. Később közölte, ne értsük félre a helyzetet, az ifjú hölgy az unokahúga volt, aki libaaprólékot hozott neki Kötegyánból.

Napirendre tértünk a dolog fölött. Kinek nincs családja — gondoltuk, de egy másik eset szöget ütött a fejembe. Egy hónapra rá megláttam Bercit, amint egy mozi ajtaján karonfogva lépett ki egy tizenhat éves, szőke szépséggel. Másnap hozzámlépett Berci, mentegetőzött — jóllehet, nem tartozik nekem magyarázattal —, de nehogy félreértsem a tegnapi helyzetet, sokáig elveszettnek hitt mostohalányát vitte moziba.

Nyáron kivel látom pusmogni az én Berci barátomat egy óbudai kerthelyiségben? Eltalálták, egy tizenhét éves, vöröshajú filmsztár-jelölttel. Csak biccentett felém Berci, de másnap elmagyarázta, félreértés ne essék, a kislány sógornőjének a húga, hivatására nézve archeológus, és mielőtt Aquincumba mentek volna, betértek egy pohár sörre, Hadrianus császár haditetteiről csevegni.

Mindezeket csak azért meséltem el, mert karácsonykor mindenki ajándékot vásárol szeretteinek, és ilyenkor bizony nem irigylem Berci barátomat. Kedves és értékes meglepetéseket szerezni ennyi rokonnak, nem kis áldozatba kerülhet.

És még ott van a saját felesége is...

Tardos Péter

Sári néni, a szegény mosónő

— Nem vagyok miniszter! — emelte fel Sári néni a hangját, amikor Irén erővel odaültette az asztalunkhoz, mert Sári néni éppen vacsoraidőben csöngetett be hozzánk, hogy a másnapi nagymosást megbeszéljük. Nehezen engedett a biztatásnak, de mégis leült. Jóízűen ette a felvágottat, a kőrözöttet. Még csettintett is a nyelvével, amikor a harmadik pohár sört lehajtotta.

Nem vettem részt a megbeszélésen, és feleségem csak néhány szóban tájékoztatott, amikor Sári néni elment.

— Kivettem egynapi szabadságot, te pedig erre az egy napra egyszerűen beteget fogsz jelenteni. Majd úgy félkilenc felé betelefonálsz, hogy náthás vagy, belázasodtál és kellő óvatosságból egy napot ágyban maradsz.

— És?

— Holnap nagymosás lesz. Te is segítesz, én is segítek.

— Sári néni ezalatt mit csinál?

— A nagymosást.

Úgy is lett. Irén idejében begyújtott a katlan alá. Két kannával hordtam az udvarról a vizet. Sári néni pontosan hét órakor érkezett. A katlanban akkor már dübörgött a víz. A mosókonyhában sűrű gőzfelhők kavarogtak. Sári néni lecsatolta karjáról a Doxát, ujjáról lehúzta a karikagyűrűjét meg egy vaskos pecsétgyűrűt. Negyedóráig tartott, amíg átöltözött. Pontosan félnyolckor asztalhoz ültünk, és körülbelül nyolc óra lehetett, mire egymás egészségére kívántuk a reggelit.

Sári néni ingben és egyszál szoknyában pancsolt a teknőben. Szorgalmasan irányította Irént, és rólam sem felejtkezett el egy pillanatra sem.

— Hozzon csak egy fazék forró vizet. Lelkem, maga pedig fogja meg amúgy magyarosan azt a lepedőt, és csavarja, de istenigazában. Jól van. Most várjon, egyszer alaposan megrázom; aztán újra csavarhatja, amíg bírja…

Tíz óraira három lágytojást evett, és utána leöntött egy üveg Kinizsit. Nyugodtan elszítt egy szál lágymányosi Kossuthot. Teljesen igaza volt, szíjja az ember azt a cigarettát, ami a legjobban esik neki.

Pontosan tizenkét órakor ebédeltünk, és egy óra lehetett, mire Sári néni néhány ágat letépdesett népes családfájáról.

A kimosott ruhát feleségemmel cipeltük fel a padlásra. Lábujjhegyen teregettünk a kifeszített alumíniumdrótra. Mire kész lettünk, Sári néni újabb kosárra való ruhát készített.

Hat óra táján már holtfáradtak voltunk. Sári néni lelkesen biztatott bennünket, hogy ne hagyjuk el magunkat. Annyit meg igazán megtehetünk, hogy a mosókonyhát szépen kitakarítjuk. Mire mindent rendbe tettünk, Sári néni felöltözött. Együtt vonultunk fel a lakásba vacsorára. Nem szégyellem férfiasan bevallani, hogy nekem nem ízlett az étel. Pokolian fáradt voltam. Bőségesen beértem egy pohár hideg tejjel. Irén is kedvetlenül tolta el maga elől az ennivalót.

Sári néni nem kérette magát. Gyömöszölt emberül. Ami pedig a tányéron maradt, azt szépen összecsomagolta, berakta a retiküljébe, amit faluhelyen biztosan bábatáskának becéznének.

Kár volt tegnap este meg nem kérdezni Sári nénitől, hogy mennyit kér óránként, mert akkor talán… no igen, akkor bizonyosan megmaradtunk volna a Patyolat mellett.

Százötven forintot fizetett ki neki a feleségem. Hogy Irén közben mit gondolt magában, azt még akkor sem mertem megkérdezni, amikor Sári néni már régen lekopogott a lépcsőn.

Pillanatokig ültünk egymással szemben, végülis én törtem meg a csendet.

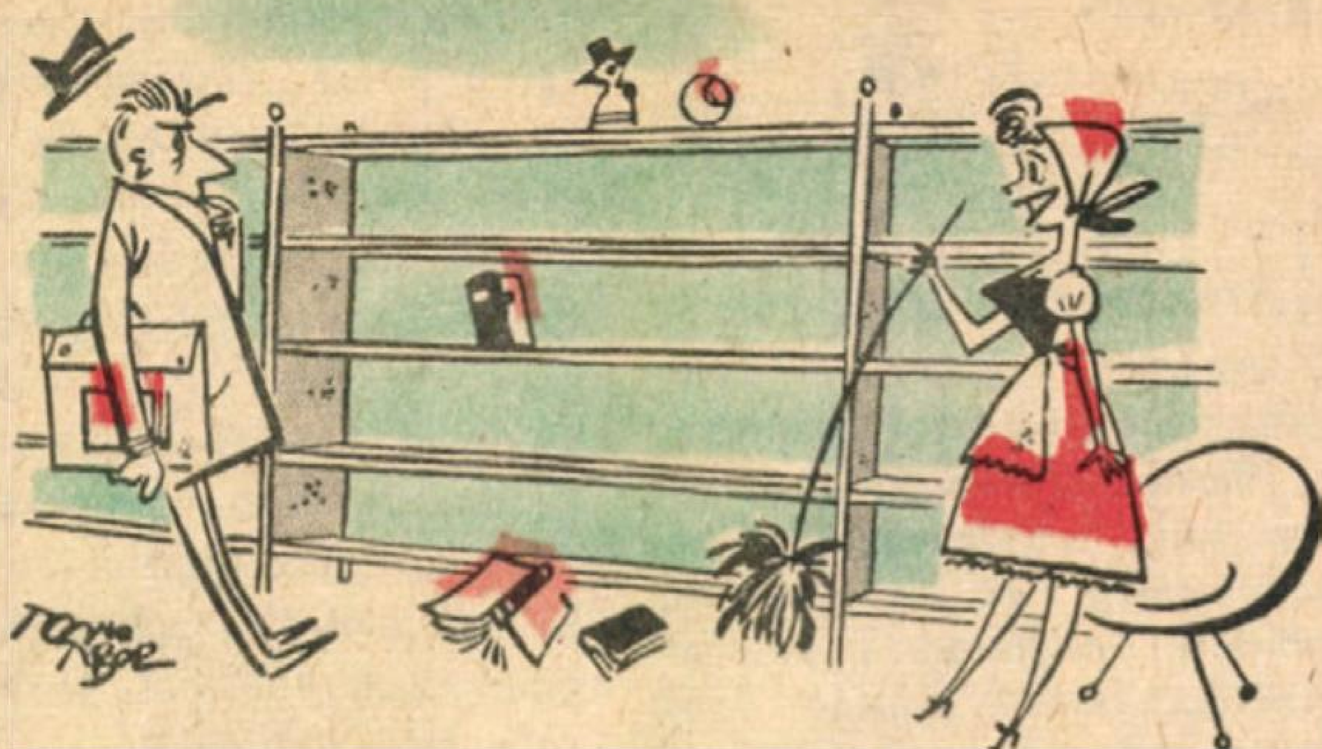
— Te, mama! Ez a Sári néni tegnap este, amikor az asztalunkhoz invitáltad, azt mondta, hogy ő nem miniszter.

— Mert szerénységében nem akart asztalhoz ülni.

— Lehet. Egyet is értek vele abban, hogy nem miniszter, de hogy van akkora jövedelme, mint egy miniszternek, arra leteszem az főesküt.

Rossi Károly

Papírgyűjtés

– Nem tudtam nekik nemet mondani, olyan kedves gyerekek voltak!

Magyarázkodás helyett

Gyorssegély

Egy borpincében

Derűs műsornaptár

Kaposvárott jártam, és ráérő időmben böngészgetni kezdtem a Fő téren elhelyezett 1961-es „Kulturális Rendezvények Műsornaptárát". A nagyméretű, nyomtatott plakáton a véletlen szeszélyes játéka folytán derűt keltően hat egy-egy tiszteletre méltó, értékes és komoly előadás, meghirdetése. Kiragadtam közülük néhányat, hogy mások is derüljenek, a műsornaptár-tervezők meg okuljanak belőle.

„Az alkohol és a nikotin hatása a szervezetre." TIT-előadás. – Temetkezési Vállalat rendezésében.

„Mi a lélek?". TIT-előadás. – Állatforgalmi Vállalat rendezésében.

„Hogyan készítették elő a II. világháborút?". TIT-előadás. – Mélyfúró Vállalat rendezésében.

Remélem, hogy 1962-re is ilyen derűs műsornaptárral örvendeztetik meg a kaposvári kulturális rendezvények nagyérdemű közönségét.

S. O.
Nyíregyháza

Az érdekeltek hozzászólnak

„Ál-találmányok a 21. sz. Építőipari Vállalat építkezésénél" című cikkben feltárt hiányosságokat garanciális kötelezettségünk keretében kijavítjuk.

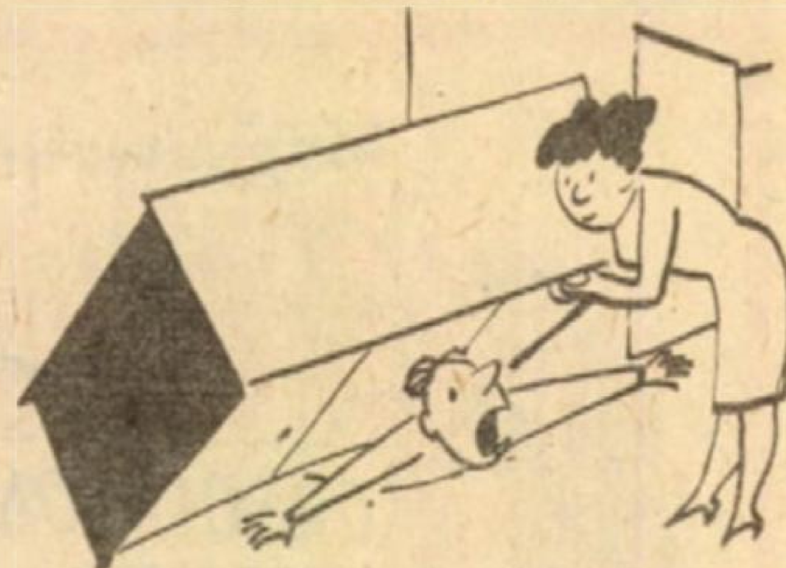
ÉM 21. sz. Állami Építőip. V.
Padányi Mihály igazgató

„Mikor nyílik?" című cikkükre közöljük, hogy az említett bolthelyiségben december 20-án cukrászdát nyitunk. A megnyitás elhúzódását a villanyszerelési munkák késése okozta.

XIII. ker. Tan. VB
Ker. Oszt.
Nagy Istvánné oszt. vez.

Egy éjjel a szállodában

Mindig minimális lelkesedéssel indultam vidéki kiszállásokra, illetve, hogy precíz legyek, nem szívesen töltöttem az éjszakát vidéki szállodában. Hogy miért? Kérdezzék meg azt, akit sorsa gyakran erre késztetett. Évekkel ezelőtt például kinyitottam egy háromajtós szekrényt, mire az egész rámzuhant. Mikor kiástak alóla, a szobaasszony elmagyarázta, hogy a padló tehet róla, mert egyenetlen, de ha már bent van a holmi, akkor nem

dől előre. Hetekig törtem a fejem, hogy tehetik be a holmit anélkül, hogy az ajtót kinyitnák. Vagy a másik eset, amikor kezemben maradt a vízcsap, és nem tudván úszni, csónakos szerelők mentették meg az életemet.

Képzelhető, mennyire meglepődtem, amikor a múltkor Miskolcon vadonatúj szállóba vezettek, ahol hárman kényelmes, szép szobát kaptunk; bútorok, függönyök, nyikorgásmentes ágyak, nagy fürdőszoba, ahol minden vízcsap működött, hideg-meleg víz, fürdőlepedők, szappan, törülközők és minden, ami pihenni vágyó, álmos ember szemének-szájának ingere. El voltunk ragadtatva, este féltízkor mindhárman lefeküdtünk, és azonnal el is aludtunk. De tíz órakor felébredtünk. „Negyvenszáz" – hallatszott egy harsány hang a szomszéd szobából. „Kontra! Rekontra!" Az álom egy pillanat alatt kiszállt a szeműnkből. Rabló-ultit játszottak húsz filléres alapon. Minden szó áthallatszott, az erélyes asztalcsapkodás is. Jó darabig figyelemmel kísértük a játékot, a baritonnak kitűnő lapjárása volt, elfogta az érces tenor két piros ultiját, mialatt egy borízű monoton hang a lapjait átkozta.

Később eluntuk a játékot, de gondoltuk, közeledik az éjfél, akkor biztosan abbahagyják.

Abba is hagyták. Az ultit. És kinyitották a rádiót. Gyors ütemű tánczene következett, amelyet néha női hang csicsergése szakított meg. Ez éjfélkor még nem volt. Csatlakoztam a szobában hátratett kezekkel fel-alá járkáló társaimhoz, és velük morogtam két óráig. Akkor egy emberként lerohantunk az éjjeli portáshoz és egyszerű, de keresetlen szavakkal kipakoltuk a véleményünket. A portás két füle közé húzta a fejét, és örömtelen arccal, kezét tördelve morzsolta: „Tetszik tudni ... egy helybeli fontos hivatal vezetője ... Szemgolyója felszaladt a mennyezetre, majd legurult a pincébe, fejét a pultra hajtva, síri suttogással folytatta: – Pe-e-estről vannak nála ...

Reszketve visszakullogtunk a szobánkba, kollégámnak még félóra múlva is vacogott a gyökérpipája.

A szomszéd szobában a nő még mindig visított, a rádióban száztagú argentin dzsessz-zenekar a kukaraccsát játszotta. Vattával betömtem a fülem, törülközővel átkötöttem, bevettem egy fél marék Andaxint, Dorlotinnal megszórva, fejemre húztam a takarót, és reggelig fiatal szépírónk novelláját olvastam a galeri-tag disszidensről, aki hazatérése pillanatában találkozik a szeretőjével, feleségével, fel- és lemenő rokonaival, és ismerőseivel, valamint egy gyilkosszándékú dzsesszrefrént kedvelő áldozatával, majd némi huza-vona után egyelőre megmagyarázhatatlan okból, a kerekek alá dobja magát, és így rendezi egzisztencializmusának nehezen emészthető problematikáját.

Jövő héten Debrecenbe utazom. Hallom, ott is van új szálloda. De most már nem állok kötélnek! Első kérdésem lesz: itt lesz valamelyik fontos hivatal vezetője? És jönnek-e hozzá ultizók Pestről?

Kőműves Imre

Mindent a maga idejében!

Gerő Sándor rajza

– Ebből a szép almából kérek!
– Abból csak akkor adhatok, ha majd az is megromlik!

Hozzá se fogjon!...

„Hozzá se fogjon! Kívánságára huszonnégy órán belül kivasaljuk fehérneműit".

Ezt a sokatmondó ígéretet a Szivárvány Ruhatisztító KTSZ röpítette világgá a rádióban és a sajtóban.

A feleségemmel lehet beszélni. Hozzá se fogott. S mivel én vagyok az erősebb, magam cipeltem el a vasalni való fehérneműt a Szivárványról elnevezett KTSZ Nádor utca 19. szám alatti fiókjába, mégpedig azonnal. Hiába, addig kell ütni a vasat, illetve a vasalót, amíg meleg.

... Persze hogy nem fogadták el a vasalnivalót. Túl szép is lett volna. Azt mondták, ilyen nagy érdeklődésre nem számítottak.

Hát mire számítottak? Talán arra, hogy meghirdetik a huszonnégy órán belüli fehérneművasalást és majd nem vasaltat a kutya se?

A Szivárvány Ruhatisztító KTSZ részére lenne egy szívhezszóló javaslatom: legközelebb, ha megveri a nagydobot, gondoskodjék a megfelelő vasalási feltételekről is. Ha pedig ez nem megy, elsőnek ő maga fogadja meg, amire másokat biztat, és az egészhez inkább – *hozzá se fogjon!*

(fülöp)

FEJTÖRŐ

A napokban rejtélyes szövegű plakátot fedeztünk fel az egyik 67-es villamoson. A plakáton két férfi ül egymással szemben egy autóbuszon és egy csinos kalauznő mosolyogva nyújtja át a je-

gyet az egyik utasnak. A plakát szövege a következő:

„Kedves Utasunk! Váltsa meg jegyét: a gyors, egyenletes, biztonságos, kényelmes közlekedés érdekében."

Annak az olvasónknak, aki a fenti szöveget magyarra lefordítja, egy átszállójegyet utalunk ki a 44-es csuklós villamosra, hogy „biztonságosan és kényelmesen" utazzék csúcsforgalom idején is ...

(b.)

Téli üdülés

Toncz Tibor rajza

– Mondja, ugye illik lemenni a strandra?

ÉRDEKESSÉG

Egy ismerősöm szemembe vetette, hogy újságjaink nem elég érdekesek.

— Régen a lapok tele voltak érdekességekkel — mondta az illető ábrándozva. — Koldusokról olvashattunk, akikről a haláluk után kiderült, hogy gazdag emberek voltak: rongyos szalmazsákokban milliókat rejtegettek. Nem múlt el nap, hogy ne olvashattunk volna számoló lovakról, csellózó fókákról, gép- és gyorsíró őzikékről... Igen, akkor érdekesek voltak a lapok... De most?! Most nincs a lapokban semmi érdekesség...

— Ez azért nem igaz — mondtam sértődötten. — Most is vannak az újságokban érdekességek, ha nem is annyi, mint régen, ha nem is olyanok, mint régen, de azért vannak...

Ismerősöm hitetlenül csóválta a fejét, és gúnyosan arra kért, hogy mutassak neki csak egy érdekességet. Elővettem a Magyar Nemzet december 10-i számát, végigfutottam az oldalakat, és a „Sport-egyveleg" című rovatban máris találtam egy érdekességet.

— Íme — mondtam büszkén a barátomnak. — Olvasd!

Az egyik cikkben, amely a dél-amerikai túrára utazó futballistákról szólt, ezt az érdekességet olvashattuk:

„Mint érdekességet említjük meg, hogy játékosaink nagy része olvasnivalót vitt magával. Az eddigi portyákon a kártya vitte a főszerepet, most a szépirodalmi művek olvasása."

— Na, mit szólsz ehhez? Ha ez nem érdekesség, akkor micsoda?

— Fantasztikus! — felelte a barátom. — Hogy mik vannak!... Olvasnivalót vittek magukkal! Nem tudom elhinni...

Érdekes! A gép- és gyorsíró őzikéket elhitte, a szépirodalmi műveket olvasó futballistákat nem.

Nagyon érdekes!

(mikes)

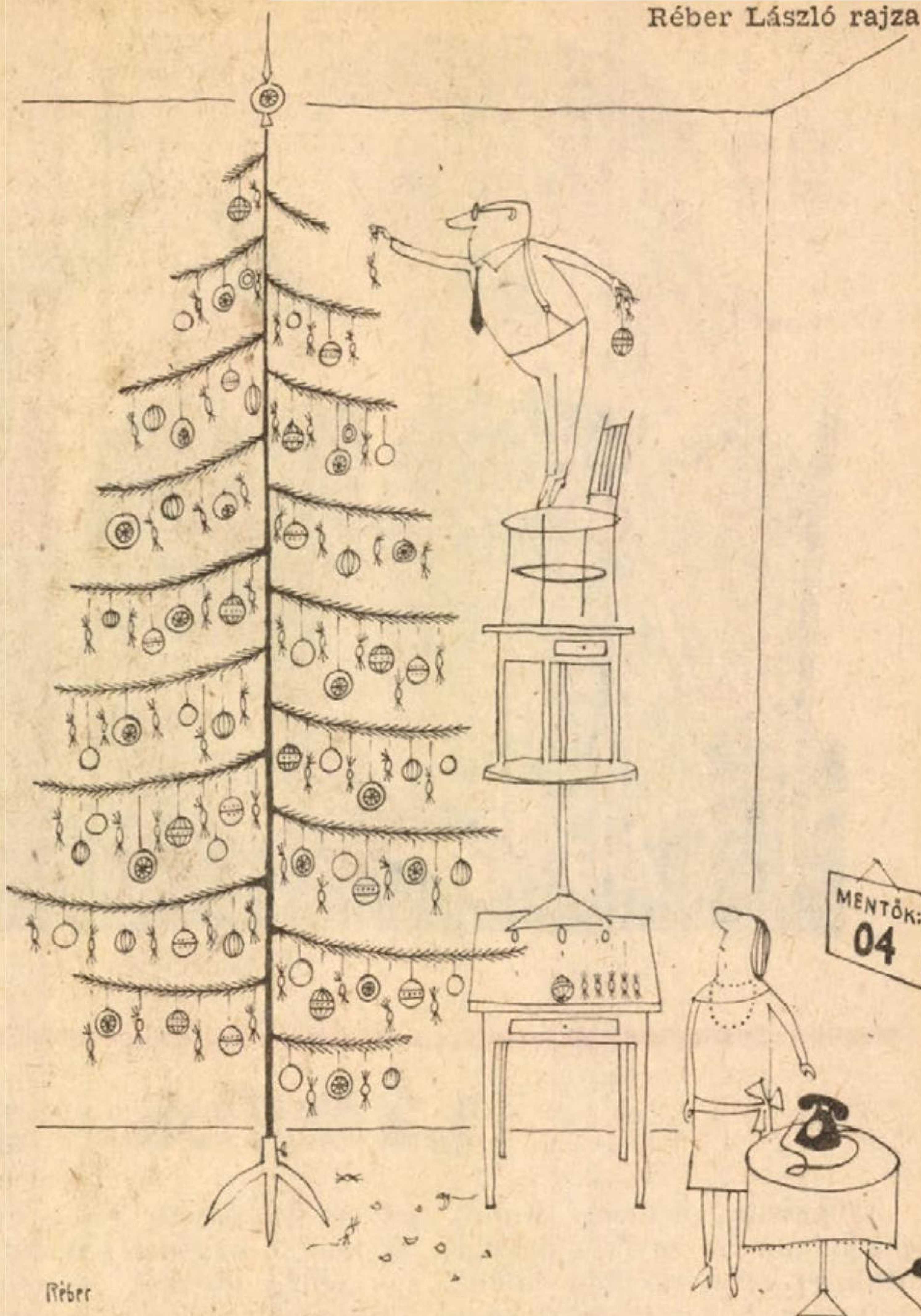
Beteglátogatók

Vasvári Anna rajza

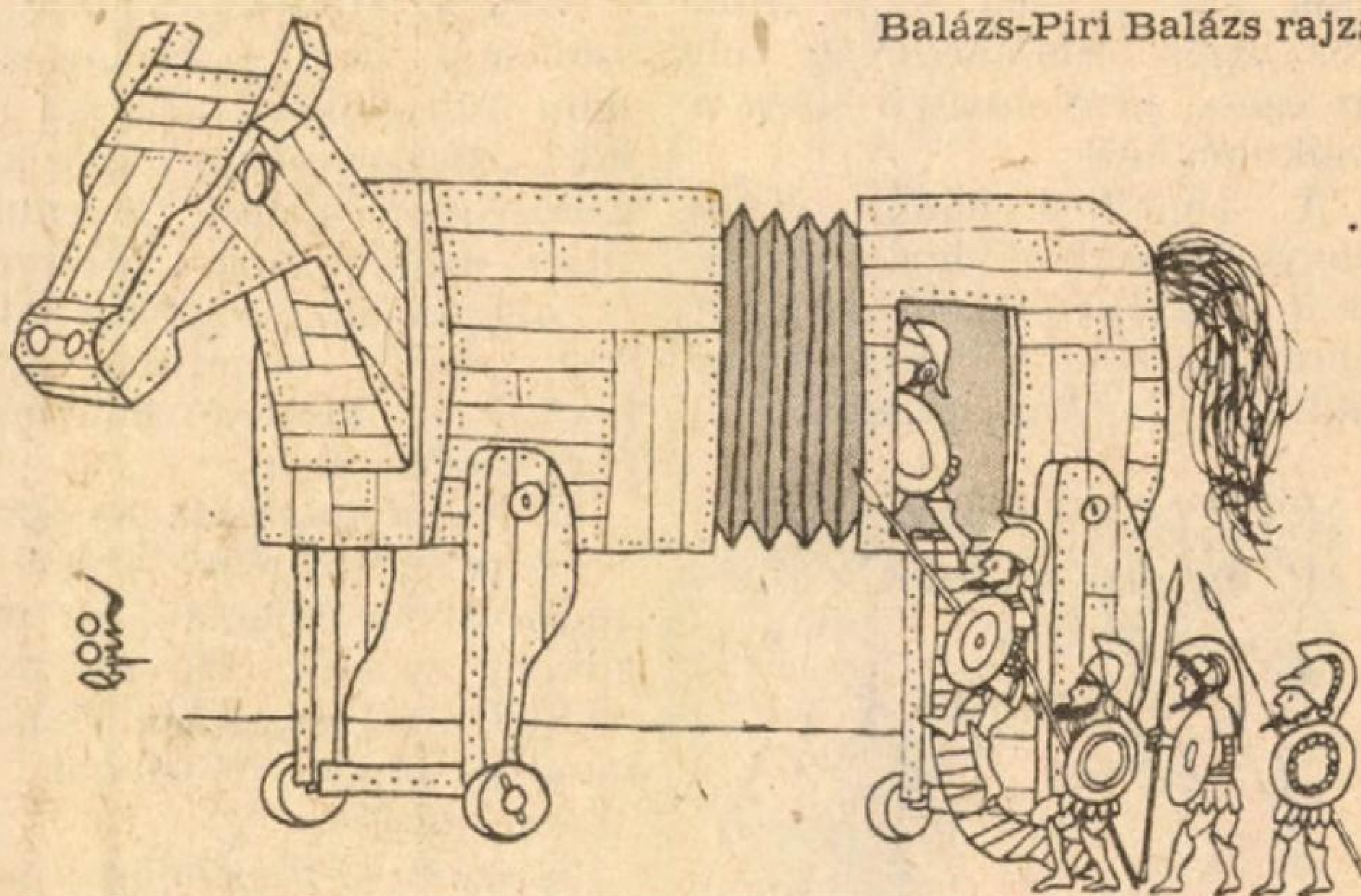
Munkamegosztás

Réber László rajza

Trójai újítás, a csuklós faló

Balázs-Piri Balázs rajza

Ahol nem sértik meg az alkoholistákat

Szegő Gizi rajza

Stílszerű Nato-értekezlet

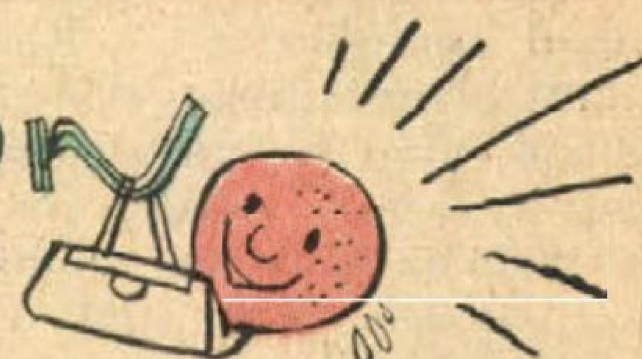
Erdei Sándor rajza

A háborús bűnös Heusinger letartóztatását és kiadatását kérte a Szovjetunió.

HEUSINGER: Uraim, az értekezletet megnyitom!

Lángos a retikülben

Operába mentem. Amint elhaladtam az egyik minőségi péküzlet előtt, eszembe ötlött, milyen kedélyes lenne a késő esti órákban friss, meleg lángost enni. Vettem hát egy csomag előregyártott lángost. Épp csak hogy ki kell majd sütni. Kis lapos, celofáncsomag volt az egész, kényelmesen elfért a retikülömben.

A szünetben feltűnt, hogy nagyon megbámulnak. Pedig csak a kétéves fekete ruhámat hordtam. Hiába, ruhát viselni tudni kell. Ám észreveszem,

hogy a pillantások kizárólag retikülömre irányulnak. Lenézek, és hirtelen azt hiszem, káprázik a szemem. Az eleddig lapos és közepes nagyságú retikül az első felvonás során rejtélyes módon megnőtt, megduzzadt. Olyan formát öltött magára, mint egy kisebb léggömb.

Szívemben baljós sejtelemmel nyitom ki. Kínos látvány tárul elém. Az előadás előtt még jelentéktelen terjedelmű lángos erőteljes kelésnek indult a melegben, és kitöltötte az egész űrtartalmat.

Itt álltam az elegáns, fénylő, selyem és bársony ruhás nőktől zsúfolt hallban, szívemben egy rémes titokkal, és retikülömben egy veszedelmes gyorsasággal növekvő lángos-csomaggal.

Mit tegyek?

Menjek oda a büfésnőhöz, és szólítsam meg: „Asszonyom, mint nő a nőhöz esdekezem önhöz! Szánjon meg. Vegye magához ezt a lángost, és semmisítse meg." Nem tehettem. A büféasztal hozzáférhetetlen volt. Széles tömegben vette körül a lazacos-szendvicsre éhes közönség.

És ha tapintatosan az egyik sarokba helyezném? Talán jó emberek megtalálnák, és magukhoz vennék. De ha nem találják meg, még jobb. Hanem minden sarkot lefoglaltak az operarajongók.

Csöngettek. Kezdődött a második felvonás. Mialatt szomszédaim átadták magukat a Hoffmann meséi andalító varázsának, én úgy ültem helyemen, mint egy gonosztevő, Agathe Christie valamelyik bűnügyi regényében. Az áldozattal már végzett, és most megfeszített észmunkával töpreng: hová rejtse a holttestet? Miközben Guilette azon mesterkedett, hogyan szerezze meg Hoffmann tükörképét, én azon töprengtem, hogyan szabaduljak meg a lángostól.

Határoztam. Az immár töknagyságú, ám puha lángoscsomagot óvatosan kifejtettem retikülömből. Lehajoltam, és a földre helyeztem. Lábam elé. Az előzőleg kiagyalt terv szerint belerúgtam. Úgy számítottam, hogy előregurul. Ám — cipőm orra beleragadt a puha masszába. Boldog isten! Csak ne veszítsd el a fejed! — biztattam magam. A válságos pillanatban ismerszik meg a jellem ereje. Másik cipőm orrával óvatosan igyekeztem levakarni a lángost. Az is odaragadt.

Már csak néhány taktus volt hátra. Kigyúl a fény, és én itt ülök majd, mint valami leláncolt Prometheus. Lánc helyett lángossal. Gyorsan cselekednem kellett! Lehajoltam, és cipőmről darabonként lefejtettem a lángost, majd beléhánytam a retikülbe. Szerencsére a sok megpróbáltatás nem múlt el nyom nélkül a lángos feje felett. Igaz, hogy folyékony állapotba került, de összeroskadt. Belefért már a retikülbe.

Mialatt a ruhatárban kiharcoltam a kabátomat, leszűrtem a tanulságot.

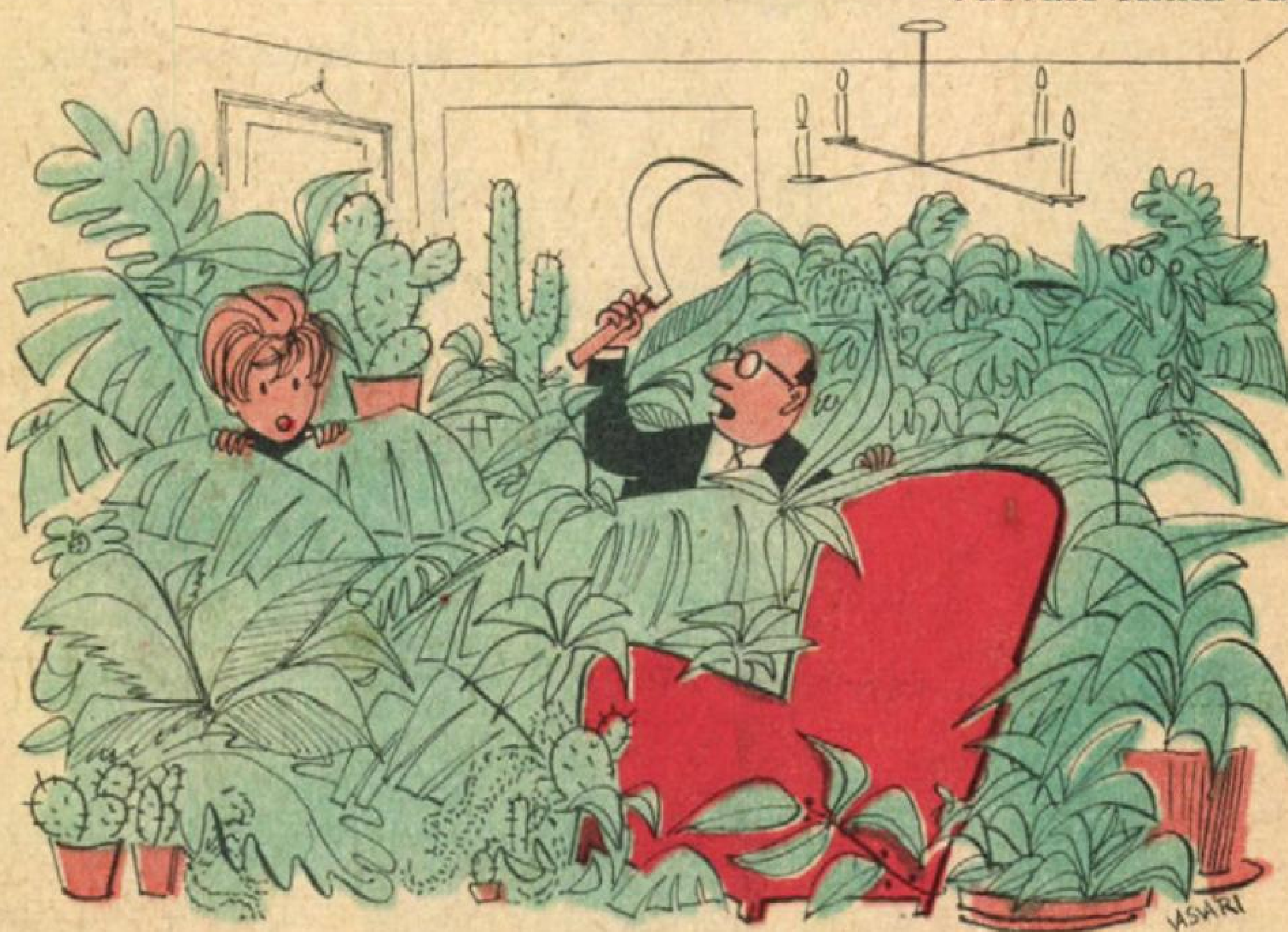
Lángos, tejföllel — jó.

Lángos, Hoffmann meséivel — rossz.

Kertész Magda

Divat a dísznövény

Vasvári Anna rajza

– Bátorság, fiam! Már látom a fotelt!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61 6354 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.